

the book is owned by Khun Kessirin;
typed to Word Document by Khun Kessirin;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

SamGler Reading Society (18/11/98)

<http://www.samgler.org>

ไก่หลง

ป.อินทรปาลิต

ขอให้ท่านผู้อ่านที่รักโปรดทราบไว้ว่า พ.อ. พล พัชราภรณ์ ได้เลื่อนยศเป็น พล ต. และ ร.ท. พันส พัชราภรณ์
ร.ท. นพ การุณวงศ์ ร.ท. สมนึก ไทยแท้ ร.ท. ดำรง ณรงค์ฤทธิ์ ได้เลื่อนยศเป็น ร.อ.

พิธีประดับยศได้กระทำ ณ ห้องประชุมที่กองบัญชาการทหารสูงสุดเมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๑๐

ป.อินทรปาลิต

พอปลายเดือนมกราคม พิธีเปิดสนามกีฬาที่ท้องสนามหลวงก็ได้กระทำขึ้นเป็นทางการเหมือนเช่นเคย
ในตอนเย็นนอกจากมีกีฬาต่าง ๆ แบบไทยๆ เราให้ชมแล้ว ก็มีวาระแบบต่างๆปรากฏไปทั่วบริเวณสนามหลวง
แต่การแข่งขันวอลเลย์บอลระหว่างจุฬา และปักเป้ายังไม่เริ่มต้นเพราะลมตะเภาหรือลมว่าวยังไม่แน่นอน บางวันก็มี
ลมจัดเหมาะแก่การเล่นว่าว บางวันก็ลมอ่อนหรือกลายเป็นลมฝนที่เรียกว่าลมกลับ คือพัดจากทิศเหนือไปสู่ทิศใต้
ส่วนลมว่าวนั้นพัดจากทิศใต้ไปทางทิศเหนือและพัดโชยมาไม่ขาดระยะนับตั้งแต่บ่ายจนค่ำเหมาะแก่การเล่นว่าว
พนั้น

อย่างไรก็ตาม หลังจากมีพิธีเปิดสนามกีฬาที่ท้องสนามหลวงแล้ว ประชาชนนับจำนวนหมื่นก็ใช้เวลาใน
ตอนเย็นไปพักผ่อนหาความสุขสำราญกันที่ท้องสนามหลวง ซึ่งเมื่อก่อนนี้เรียกว่าทุ่งพระเมรุ และคนสมัยนี้แทบจะ
ไม่เคยได้ยินคำว่าทุ่งพระเมรุแล้ว

สนามหลวงในฤดูว่าว มีร้านอาหารอยู่ทางฝั่งตะวันตกมากมาย ซึ่งล้วนแต่เป็นร้านเหล่าเหมาะแต่
นักสูรบาลทั้งหลายสรรเสริญเฮฮากันถ้อยที่ถ้อยกินเหล้ากัน และถ้อยที่ถ้อยแก๊งทำเป็นเมาเหล้าไม่ยอมจ่ายอัฐ
ค่าเหล้าค่ากับแก้ม การชกต่อยหรือตีกันด้วยขวดเหล้าอันเนื่องมาจากความเมานั้น เป็นของธรรมดาหรือ
เรื่องเล็ก วันนี้อย่างนี้กินเหล้ากันอีกยังไหว ส่วนพวกเด็กๆก็สนุกสนานกันว่าวของตน ว่าวอีลุ้มว่าวอีเป่าหรือ
ปักเป่า ว่าวจุฬา ว่าวภู ว่าวผีเสื้อ เด็กที่ยังเล็กเกินไปถนัดวิ่งคือพาว่าววิ่งไป พอรุ่นหนุ่มหรือเป็นหนุ่มแล้วรู้จัก
ชักว่าวอย่างทะมัดทะแมง นั่งชักยืนชักทำปากเบี้ยวปากบูดยักคิ้วหลิวตามองดูว่าวของตนด้วยความสนใจและ
เพลิดเพลิน บางคนชนหน้าแข้งยาวหวดหงอก หรือหวดเพิ่มแล้วก็ยังเล่นว่าวชักว่าวตามความพอใจของเขา
การชักว่าวเป็นเทคนิคชนิดหนึ่งโดยเฉพาะว่าวจุฬาขนาดใหญ่ ถ้าไม่มีความรู้ความชำนาญในการชักแล้วอย่างไร
ก็เอาขึ้นไม่ได้ แม้แต่จะเอาลงก็ทำว่าวหัก คนไทยเราเป็นนักชักว่าวมาแต่โบราณกาล ว่าวจุฬาของเราเป็นว่าวที่
ฝรั่งที่มาก การผูกโครงว่าวต้องเหลาและต่อให้ถูกส่วนรับรองว่าฝรั่งทำว่าวจุฬาไม่ได้ ถึงแม้ฝรั่งจะสร้างว่าวที่
สวยงามแบบอื่นๆได้ก็ตาม

เย็นวันนั้นตรงกับวันศุกร์

ลูกชายของสี่สหายคือ พันส นพ สมนึก และศาสตราจารย์ดำรงซึ่งมีเจ้าแห้วติดตามมาในฐานะคนรถ
และคนรับใช้ที่ใกล้ชิดได้มาปรากฏตัวขึ้นในบริเวณสนามหลวง ค่อยมาทางด้านเหนือ

นายร้อยเอกหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนแต่งกายแบบสุภาพชนคล้ายๆกันสวมกางเกงขายางและเสื้อยืดคอปก
แขนสั้นแบบทันสมัยราคาแพง สี่สหายหนุ่มพืงมาถึงสนามหลวงเมื่อสักครู่นี้จอตลอดปอนเตี้ยคั่งไว้ทางหน้า
พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติแล้วเดินเตร่ในสนามหลวงโดยไม่มีจุดหมายอะไร

“เฮ้ย หอยแครงร้านนั้นตัวอ้วนใหญ่เหมือนเจ้าของวะน่ากินกับเบียร์เหลือเกิน ส้มตำมะละกอและลาบ
ก็มี” ร.อ. นพพูดกับเพื่อนๆของเขา “แวะไปอุดหนุนเขาหน่อยดีไหม”

“ไอโฮ” ร.อ. พันัสคราง “เพิ่งแวะกินเที่ยวเปิดตุ๋นมาเมื่อสักครู่นี้เองหิวอีกแล้วหรืออ้ายนพ อย่างน้อยก็รอให้มันถึงหกโมงก่อนซีไวย”

เสียดี้หรือ ร.อ. สมนึกยกมือตบหลัง ร.อ. นพเบาๆ

“หาซื้อว่าวจุฬาตัวใหญ่ๆเล่นกันดีกว่าอ้ายนพ เดินไปทางโน้นมีว่าวขายหลายเจ้าเขากองขายกับพื้นดินไม่ได้ตั้งร้านวางอะไรหรอก”

นพหัวเราะหน้าเป็นเหมือนกันพ่อของเขา

“โตเป็นควายแล้วยังจะซัดกว่าอีกหรือ”

“อ้าว ก็ว่าวพนนั่นคนผู้ใหญ่ว่าเราทั้งนั้นเขาเล่นกันอายุตั้ง ๕๐ ก็มีคนแก้มักจะซัดกว่าช้านาญกว่าเด็กๆ หรือคนหนุ่มโดยเฉพาะว่าวจุฬา”

“อู๋” ศาสตราจารย์ดำรงร้องขึ้นดังๆ

“อะไรวะอ้ายรง” พันัสถาม

ร.อ. ดำรงถอนหายใจหนักๆสายตาของเขามองดูเด็กสาวสองคนซึ่งเดินผ่านหน้าเขาไปในระยะห่างประมาณ ๑๐ เมตร

“แกดูคนผู้หญิงสองคนนั่นซีวะ นุ่งกางเกงสะแล็คสีเนื้อฟิตเปรี้ยว กันมองดูที่แรกนึกว่าแก้วเสียดี้” แล้วเขาก็หันมาถามเจ้าแห้วซึ่งยืนอยู่ข้างๆเขา “เป็นยังไงอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก

“รับประทานนำดูชมครับ การแต่งตัว้วยุอาธรมณ์แบบนี้แหละครับ ทำให้นครหลวงของเรากลายเป็นป่าคอนกรีต”

“นั่นแน่” ดำรงอุทานแล้วหัวเราะ “ปรัชญาเสียด้วย”

เจ้าแห้วยิ้มอายๆ

“จำซี่ปากเขามาจากบทความในหนังสือพิมพ์ครับ แะะ แะะ รับประทานเขาเขียนว่าคดีข่มขืนให้กลิ่นหญ้าต้นเหตุก็มาจากผู้หญิงแต่งตัว้วยวนมากไปรับประทานผมเห็นพ้องด้วยเป็นลูกสาวหลานสาวผมนุ่งกางเกงแนบเนื้อยังงั้นผมตีตายห่า”

เสียดี้พูดเสริมขึ้น

“แต่ก็น่าเห็นใจเธอเหมือนกัน ผู้หญิงสาวถ้ามัวรักนวลสงวนตัวไม่แต่งตัวสะดุดตาอย่างนี้ก็หาแฟนได้ยาก ้วยสาวมันก็วิ่งรอยเที่ยวแห่งไปทุกวัน แต่งโป๊ ๆ ยวะๆ อย่างนี้จับพลัดจับผลูได้เป็นเมียน้อยนายพล หรืออาเสี้ยใหญ่ก็สบายแสบไปเลย หนุ่มๆอายุรุ่นราวคราวเดียวกันที่เป็นชายโสดนะไม่เอาไหนหรอก เพิ่งเริ่มชีวิตหาเลี้ยงตัวเองอย่าง มากก็เงินเดือนพันบาทผัวเดียวเมียเดียวก็สู้เป็นเมียน้อยเขาไม่ได้”

นพเห็นพ้องด้วย

“จริงวะ ว้า-ซัดหิวอีกแล้วซี”

สี่สหายหนุ่มกันเจ้าแห้ว ต่างพากันเดินต่อไปข้ามถนนคอนกรีตกลางสนามมาทางฝั่งตะวันออก ด้านนี้เองมีว่าวขายอยู่หลายเจ้า พวกเด็กๆต่างรุ่มลุ่มเลือกซื้อว่าวกันตามอัธยาศัย ว่าวต่างๆวางแบอยู่กับนพื้นสนาม มีด้ายหลอดม้วนใส่กระป๋องไว้ขายพร้อม ปานสำหรับซัดว่าวอีลุ่มขนาดใหญ่หรือว่าวจุฬาก็มีขาย พ่อค้าขายว่าวเหล่านี้ล้วนแต่เป็นชายชราที่มีอายุประมาณ ๖๐ ขวบขึ้นไปแต่ช้านาญในการทำว่าวขายและซัดว่าวเก่งถึงแม้จะแก่แล้วก็ตาม อย่างว่าวจุฬาราคาแพงเจ้าของจะเอาว่าวขึ้นให้ดูเสียก่อน ล้อใจผู้ซื้อให้เห็นว่าว่าวของเขาสวยงามขึ้นง่ายเวลาตีกลมสายได้สวย

พันัส นพ สมนึก และดำรงกับเจ้าแห้วเดินเข้ามาหยุดยืนหน้ากองว่าวต่างๆ เสียดี้สนใจกับว่าวจุฬามาก เขามองดูว่าวจุฬาขนาดต่างๆประมาณ ๑๐ ตัวตั้งแต่ตัวเล็กคืบเดียวจนขนาดใหญ่เกือบว่าพนนกก็มี

“ต้องการว่าจู่ฟ้าหรือขอรับ” ชายชรารูปร่างผอมบางแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเก่าๆ กล่าวถามสี่สหายหนุ่มอย่างพินอบพิเทา ซึ่งน้ำเสียงของแกแสดงว่าแกเป็นคนนอบน้อมเจียมตัวเคยอยู่กับเจ้านายมาแล้ว และอดีตของชายชราผู้นี้อาจจะเคยรุ่งเรืองมาแล้วก็ได้

สมนึกยิ้มให้

“ตัวใหญ่นี้เท่าไรครับลุง”

“ตัวนี้หรือขอรับ ขนาดศอกคือพอดีครับผมคิด ๔๐ บาทครับผม”

“แล้วเชือกสำหรับชักละครับ ผมต้องการเชือกด้วย”

“อ้อ ป่านหรือครับ ป่านสองเกลียวม้วนนี้ครับผม ยาวมากพอเล่นติดลมแหละขอรับ กระผมคิดทั้งว่าทั้งป่าน...อ้อ...๖๐ บาทครับผม”

สมนึกทุดตัวลงนั่งของๆหยิบจู่ฟ้าตัวนั้นขึ้นมาพิจารณา

“ลุงผูกซุงไว้เรียบร้อยแล้ว...”

“ครับผม กระผมลองเอาขึ้นดูแล้วขอรับ สายได้สวยคว่ำคดลองไม่มีระวางแม้แต่น้อย”

เสียดี้ลุกขึ้นยืนแล้วหันมาพูดกันนพเบาๆ

“ซื้อเล่นสักตัววะ แต่กันเคยชักแต่ว่าอ้อลุ่มไม่เคยชักจู่ฟ้า แกชักเป็นไหม”

นพยิ้มให้

“จะยากอะไรวะ เวลาชักก็กำมือทั้งสองข้างแล้วก็ทำตาเหล่ปากเบี้ยวมือถนัดถนัดนิดหน่อย”

เสียดี้ลื้มตาโผลง

“ชักว่าวไว้ไม่ใช่เป็นลมชัก” แล้วเขาก็ล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบของธนบัตรออกมาเปิดออกดึงธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาหนึ่งฉบับ “ ทั้งหมด ๖๐ บาทใช้ไหมครับลุง”

“ครับผม”

สมนึกส่งเงินให้ ชายชรายิ้มแห้งๆไม่ยอมรับเงิน

“กระผมพึ่งมาขายเมื่อคืนนี้เองแหละครับ ขายว่าวให้เด็กไปได้เพียงบาทเดียวไม่มีเงินทอนให้คุณหรือขอรับ”

“ไม่เป็นไรลุง เอาไปทั้งร้อยก็แล้วกัน ลุงแก่แล้วผมสงสารลุงที่ต้องนั่งหลังขดหลังแข็งทำว่าวขาย”

ชายชราประนมมือไหว้

“ขอบพระคุณขอรับ ขอให้มีความสุขความเจริญเถิดครับที่คุณเมตตาคนแก่” พูดจบแกก็เอื้อมมืออันสั้นเท้ารับธนบัตรใบละร้อยบาทมาจากมือเสียดี้รีบพับเก็บใส่กระเป๋า

สมนึกกำลังคึกคะนองอยากจะชักว่าว เขาขอร้องให้ชายชราช่วยผูกป่านติดกับคอกซุงว่าวให้เจ้าหัวว่าวว่าจู่ฟ้าตัวนั้นไปส่ง

“ไปไว้ย่ะ เดินไปไกลๆหน่อย วันนี้ชักว่าวให้สนุกสักวันเถอะวะ”

เจ้าหัวถือว่าวเดินไปทางด้านเหนือของสนามหลวง ร.๑. สมนึกผ่อนป่านในม้วนตามไป ชายชราเจ้าของว่าวมองดูเสียดี้อย่างชื่นชม และรู้ว่าอย่างไรเสียสมนึกก็ต้องเป็นลูกเศรษฐีแน่ๆ เพราะหน่วยก้านท่าทางและการแต่งกายบอกอย่างนั้น ชายชราผู้นี้คืออดีตข้าราชการสำนักในสมัยสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า แต่อดีตกับปัจจุบันนั้นไม่เหมือนกัน ทุกสิ่งทุกอย่างต้องหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงไปโดยเฉพาะชีวิตของคนเรา ซึ่งไม่มีอะไรแน่นอน รองเสวกเอกกรมมหาดเล็กหลวงต้องมานั่งขายว่าวในบั้นปลายของชีวิต ไม่มีลูกหลานคนไหนคนใดเอาใจใส่เหลียวแล

“รับประทานเอาหรือยังครับ” เจ้าหัวร้องตะโกน เขาอยู่ห่างจากสมนึกราว ๓๐ เมตร

เสียดี้เฝ้มปากแน่น เมื่อรู้สึกว่ามีว่าวพัดจัดเขาก็สาวป่านเข้ามาหาตัวทันที ว่าวจู่ฟ้าศอกคือตัวนั้นลอยขึ้นไปบนอากาศ สมนึกชักว่าวแบบว่าวเล็ก แต่เพราะลมแรงก็ช่วยให้จู่ฟ้าตัวนั้นลอยตัวอยู่ได้ เขาพยายามผ่อน

ปานไปจนหมดม้วน จูฬาทัวนั้นติดลมสายไปมา นาดู พันธ์ นพ และ ศาสตราจารย์ดำรงต่างเดินเข้ามาหาเสียดี และมองดูว่าจูฬาทัวด้วยความพอใจ

"กันซื้อเล่นบ้างไวย" นพพูดเสียงหัวเราะ "ลุงแกมีปานคมขายม้วนใส่กระป๋องเรียบร้อย กันจะซื้อว่า อีลุ่มสักตัวเอาขึ้นควากับแคะ แต่ของกันปานคม"

"เอาซี ถ้าไม่โดนเตะก็ลองดู" สมนึกเอ็ดตะโร "จะเล่นอะไรก็ให้เหมือนอย่างทีคนตีเขาเล่นกันไวย ปานคมนะมันต้องตัดกับปานคมด้วยกัน ฮะ ฮะ ว่าตัวนี้ดีจังวะ"

ร.อ. พันธ์ เอ้อมมือแย่งสายปานจากสมนึกลองชักดูบ้าง เขามีฝีมือในการชักว่าวจุฬาทีกว่าเสียตีมาก ขนาดคว่าโยกได้ทำให้สมนึกและดำรงหัวเราะชอบใจไปตามกัน

"อ้ายนั่นชักว่าวเข้าที่นี้หว่า" ดำรงพูดพลางหัวเราะพลาง "นี่ว่าชักไม่เป็น นั่นแน่...โยยกใหญ่"

"เฮ้ย" เสียตีร้องลั่น "อย่าให้ถึงดินนะอ้ายนั่น หัวหักนะไวย"

เจ้าแห้วเดินเข้ามารวมกลุ่มด้วย

"รับประทานคุณนี่ชักว่าวเก่งก้างไปหน่อยครับ ไม่เหมือนคุณนัส"

"ปู่ไร่ กันเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ก็ฟังชักว่าวจุฬาทัววันนี้แหละ เอ-ปีหน้าเห็นจะส่งว่าวจุฬาของเราเข้า แข่งขันชิงถ้วยที่นี้ จ้างเขาทำว่าวสัก ๓๐ ตัว ก็คงจะพอเล่นตลอดฤดู ว่าวพันทัวมันใหญ่กว่านี้เห็นจะต้องปรึกษา คุณปู่วะ"

นพหัวเราะหึ ๆ

"ให้คุณตาเป็นคนชักว่าวพันทัวของเราละ"

"เออ"

นพว่า "ชักสองสามทีคุณตาก็เลยชักจริงๆ ท่านแก่แล้วไวย ว่าวพันทัวต้องใช้กำลังมาก เวลามันกินลม เต็มที่ขนาดเราหนุ่มๆก็แทบจะตั้งมันไม่อยู่แต่พวกพ่อๆของเราอาจจะชักได้ โดยเฉพาะพ่อของกันมีความรอบรู้ สารพัดไม่ว่าอะไรทำได้ทั้งนั้น"

สี่สหายหนุ่มต่างผลัดกันชักว่าวจุฬาทัวนั้น แต่ดำรงไม่มีศิลป์ในการชักว่าวเลย เมื่อสมนึกลองให้เจ้าแห้ว ชักดูบ้าง เจ้าแห้วก็แสดงชั้นเชิงการชักว่าวได้ดีกว่าลูกชายของสี่สหายมาก

ในที่สุดเสียตีก็ชักว่าวของเขาอย่างสนุกสนาน ฝึกคว่าโยกตามคำแนะนำของเจ้าแห้ว

"รับประทานพาทัวมันปักลงมา ก็หย่อนเชือกออกไปแล้วกระตุกครับ ไม่ใช่สาวเชือกเข้ามาหาตัวแบบ คว่าว่าวอีลุ่ม รับประทานจุฬากับอีลุ่มวิธีชักมันผิดกันครับ"

พอลมอ่อนจุฬาก็หยุดสาย

"ไวย ทำไวยอ้ายแห้วมันไม่กินลมแล้ว"

เจ้าแห้วอดหัวเราะไม่ได้

"ก็ลมมันหยุดนี่ครับ รับประทานสาวเข้ามาเถอะครับ ถ้าไม่มีลมก็ต้องเออลง ถ้ามีลมค่อยหย่อนปาน ออกไป ผมว่าชักที่บ้านเราดีกว่า ทางสระน้ำหลังบ้านมีที่ว่างถมไปนี่ครับ"

สมนึกรีบสาวปานเข้ามาและเดินถอยหลังไปเรื่อยเพราะกลัวว่าวตก เขาเดินห่างเพื่อนเกลอทั้งสามและ เจ้าแห้วออกไปทุกที นัยน์ตาของเขาจ้องมองดูว่าวจุฬาทัวนั้น และแล้วลูกชายของเสียหวงก็ย่ำลงไปกลางวง หญังชรา ๓ คน ซึ่งกำลังนั่งพักผ่อนสนทนากันตามประสาคนแก่อยู่บนเสื่อจันทบุรีผืนหนึ่ง มีตะกร้าหรือกระบุง หมากและร่มกันแดดวางอยู่ด้วย คุณยายทั้งสามคนนี้มีอายุร่นราวคราวเดียวกันคนหนึ่งอายุอย่างน้อย ๖๕ ขวบ อยู่บ้านทางวัดชนะสงคราม เป็นเพื่อนที่ถูกคอกฎอภัยด้วยกันพอดตกเย็นก็ชวนกันมานั่งเล่นที่สนามหลวง

สมนึกไม่ทันเห็น เพราะเดินถอยหลังจึงเหยียบขึ้นไปบนตักของหญังชราคนหนึ่ง ทำให้แม่เฒ่าร้อง เอ็ดตะโร

"ไอ้ย ตายแล้วกู"

เสียดี้รู้สึกตัวว่าเขาเหยียบคน และเสียงที่ร้องเป็นผู้หญิงแก่คนหนึ่งก็ตกใจ ปล่อยสายป่านว่าจู่ๆ ทั้ง แล้วรีบทรุดตัวลงนั่งพับเพียบประนมมือไหว้ หญิงชราเจ้าของร่างอันใหญ่ผมหงอกโพลนซึ่งกำลังจ้องมองดูเขาราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

"เล่นว่าภาษาอะไรกันวะย่ำขึ้นมาบนคน" คุณยายแผดเสียงลั่น "ยังงี้ถ้ามีเมียมิเหยียบคอแม่ยายหักหรือ ลูกเต๋าเหล่าใครกันวะอ้ายฉิบหายบรรลัษจักร พ่อแม่ไม่สั่งสอน เคยเรียนหนังสือหนังสือบ้างหรือเปล่า โธ่-กูแก่แล้วเหยียบขึ้นมาทั้งตัว"

แทนที่จะโกรธเคืองหรือต่อลื้อต่อเถียงแม่เฒ่า ร.อ. สมนึกกลับยิ้มให้และยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

"กรุณายกโทษให้ผมเถอะครับคุณยาย ผมไม่ทันเห็นคุณยายครับ ว่ามันไม่กินลมผมก็เดินถอยหลังมาเรื่อยๆ เลยมาเหยียบเอาคุณยายเข้า ไม่เห็นจริงๆ ครับ"

คุณยายโกรธจนหน้าเขียว ยกมือลูบคิ้วเข้าข้างขวาที่ถูกเหยียบ

"คนทั้งคนไม่เห็นมืออย่างหรือวะ รูปร่างหน้าตาที่เข้าที่แต่งเนื้อแต่งตัวก็ไม่บอกว่าเป็นพวกจ๊กโก่หรือพวกก๊วยอันธพาล ทำไม่ถึงช่มช่าไม่เห็นหัวมนุษย์เล่นว่าก็ต้องระวังชีไว้อย่างไร เขาแต่ชักว่าไม่ดูคนเสียบ้าง นี่มันสนามหลวงที่สาธารณะไม่ใช่ที่เล่นว่าวนอกจากว่าพนัน ขาแข้งกูฉิบหายหมด โอ้ย..."

สมนึกยกมือไหว้ปะหลกๆ

"ยกโทษให้ผมสักครั้งเถอะครับคุณยาย ผมยอมรับผิดชอบที่ผมช่มช่าไปหน่อยไม่ทันเห็นคุณยายกับเพื่อนๆ"

คุณยายน้ำตาคลอเพราะเจ็บขา แก่จ้องมองดูสมนึกอย่างเคียดแค้นแล้วยกมือกระดากที่วางอยู่ข้างๆ ตัวพาดกบาลเสียดี้ตั้งป้าบแต่ไม่รุนแรงอะไรนัก

"นี่แน่ ทีหลังจำไว้จะอ้ายหนู จะชักว่าวก็ต้องคอยระวังอย่าไปเหยียบย่ำเอาคนเข้า"

เสียดี้เกือบจะหัวเราะออกมาดังๆ หญิงชราอีกคนหนึ่งแย่งมกระดากมาจากเพื่อนของแกแล้วกล่าวห้าม

"แกก็ทำเป็นคนเจ้าโมโหโหดไปได้ เด็กมันรับผิดชอบแล้วยังเอาร่วมไปพาดกบาลมัน เดียวมันเดือดขึ้นมา มันลุกขึ้นเตะแกทีเดียวแกก็จะชักตาตั้งเท่านี้เด็กหนุ่มๆ สมัยนี้นะน้อยคนนักที่เขาจะเมตตาสงสารคนแก่หรืออภัยคนแก่ ไม่รู้จักอะไรคำว่าเขาแล้วก็พอแล้วยังจะเอาร่วมไปตีกบาลเขาอีก แม่แปลกนี้แกแปลกสมชื่อ"

หญิงชราอีกคนหนึ่งพูดเสริมขึ้น

"แต่พ่อหนุ่มคนนี้ หน่วยก้านท่าทางเป็นคนดีมีสกุลนะ ดูซิ แลถูกร่วมพาดกบาลแกยังไหวแม่แปลกและยังยิ้มให้ยอมรับผิดชอบ หนุ่มๆ อย่างนี้หายากนะพี่เข้"

"จะ" แล้วหญิงชราที่ชื่อเข้มีอาวูโลกว่าเพื่อนก็กล่าวกับสมนึก "พ่อหนุ่มเอ๊ย อยาโกรธเคืองเพื่อนของคุณยายเลยนะพ่อคุณที่เขารุนแรงกับหลาน แม่แปลกเขาถูกหลานเหยียบขาเขาคงจะเจ็บมากก็เลยยั่ว เขาเป็นคนยังงี้แหละพ่อคุณ โมโหขึ้นมาเห็นข้างเท่ามดตะนอย ผัวเขายังงี้ทั้งสูงทั้งใหญ่เขายังเอามัดไล่พันบ่อๆ เจ็บไหมพ่อคุณที่ถูกร่วมพาดหัว"

เสียดี้หัวเราะเบาๆ

"ไม่เจ็บหรอกครับคุณยาย คนแก่ทุบตีว่าผม ผมถือว่าเป็นศิริมงคลแก่ผมครับ"

"เออ-เจริญสุขเถอะนะพ่อนะ พ่อนะเป็นใครล่ะ ทำงานทำการที่ไหนมีครอบครัวแล้วหรือยัง"

"ผมเป็นทหารครับ ยังเป็นโสดครับ"

"เป็นทหารหรือพ่อ" คุณยายเข้พูดเสียงดัง "โอ-เป็นรั้วของชาติเหมือนกับหลานชายฉัน หลานของฉันมันเป็นสิบโทอยู่กรมบางชื่อโน่น เขาเรียกทหารยานเกราะหรืออะไรนั่นแหละ พ่อละเป็นนายสิบหรือเปล่า"

"ผมเป็นร้อยเอกครับ"

"ตายแล้วกู" หญิงชราที่พาดกบาลสมนึกด้วยร่มอุทานขึ้นดังๆ "คุณขา คุณเป็นร้อยเอกหรือคะนี่ ไม่นึกจริงๆ ว่าคุณจะเป็นนายทหาร โอ-นายทหารชอบชักว่าวเหมือนกันหรือคะ"

"ครับ นายสิบหรือนายทหารหรือพลเรือนก็ชอบเล่นว่าวชอบชักว่าวด้วยกันทั้งนั้นแหละครับคุณยาย โน่น-กลุ่มเพื่อนที่กำลังชักว่าวจุฬาก็ล้วนแต่นายทหารทั้งนั้นแหละครับ อ้า-ผมกราบลาละครับคุณยายทั้งสาม ขอให้คุณยายมีอายุยืนยาวทุกๆท่านนะครับ" พูดจบสมนึกก็ประนมมือไหว้หญิงชราทั้งสามคน แล้วลุกขึ้นเดินกลับไปหาคณะพรรคของเขากับเจ้าแห้ว

พวกคุณยายต่างมองดู ร.อ. สมนึกอย่างชื่นชม คุณยายเข้มนกล่าวกันคุณยายแปลกว่า

"นี่แหละเขาว่า สำเนียงส่อภาษากิริยาออกตระกูล"

"จริงจะพี่ไหม" คุณยายแปลกพุดยิ้มๆ "ฉันเสียใจมากที่ไม่ควรรุนแรงกับเขาถึงกับเอาร่มฟาดกบาลเขา เราคุยกันอยู่เมื่อคืนนี่เองว่า เราจะมีโอกาสได้พบเห็นเด็กหนุ่มสาวที่สุภาพเรียบร้อยมีสัมมาคารวะน้อยเหลือเกิน แต่พอหนุ่มคนนี้แก่นำรักจริงๆ"

เมื่อสมนึกกลับมาหาเพื่อนเกลอของเขาเจ้าแห้วกำลังชักว่าวจุฬาตัวนั้นในท่าทางทะมัดทะแมงแสดงว่า เจ้าแห้วเชี่ยวชาญชำนาญในการชักว่าวมาแต่รุ่นหนุ่ม พันส นพ กับดำรงยืนจับกลุ่มข้างหลังเจ้าแห้ว พอเห็นเสียดี ดำรงก็กล่าวสัพยอก

"ยังไ้วะ โดนคุณยายเอาร่มฟาดกบาลสบายไหม"

สมนึกหัวเราะชอบใจ

"ไม่เจ็บหรอกไ้วะ แยกร่มก็แทบจะไม่ไหวอยู่แล้วกันถอยหลังไปเหยียบแกเข้าอย่างจัง แกก็เลยยัวะ ต่ากันเสียกระบุงโยยไม่ไหว แต่คนแก่ปุ่นนี่เวลาโมโหโนเอาเอ็นดูตีไ้วะ เฮ้-ส่งปานมานี่อ้ายแห้ว ขอชักหน่อยเถอะวะ"

เจ้าแห้วเดินเข้ามาส่งสายปานให้ ร.อ. สมนึกชักว่าวอย่างสนุกสนานแสดงท่าคว่าไชยก ยิ่งคว่าก็ยิ่งสนุก จุฬาตัวนั้นปักหัวต่ำลงมาเรื่อยๆสมนึกผ่อนปานแล้วกระตุก แต่แล้วเขาก็ไม่ทันจุฬาจึงพุ่งลงดินหัวปักดินดังโครม เจ้าแห้วจุปาก

"รับประทานเอาเสียถึงดินเลย"

เสียตี้มให้

"ไปส่งที่ไ้วะ เร็วลมกำลังแรงวิ่งหน่อยซี"

เจ้าแห้วบ่นพึมพำแล้ววิ่งไปที่ว่าวจุฬาตัวนั้น แต่ว่าวไม่สามารถจะขึ้นได้อีก เจ้าแห้วจึงปลดคอซุงออก เอาสายซุงพันกับเอวว่าวถือว่าเดินกลับมาหาสี่สหายหนุ่ม ซึ่งในเวลาเดียวกันนี้เอง ลูกชายของนิกรกำลังซื้อ ปลาหมึกย่างจากเจ้าตี้วัยรุ่นคนหนึ่ง แอบนำมาขายในสนามหลวงคอยหลบหลีกตำรวจของเทศบาลโดยไม่ยอมเสียค่าที่

"ว่าวหักเอะอ้ายแห้ว" พันสถาม

"ครับ รับประทานหัวหักแล้ว"

"ว่า" เสียคราง "ไปซื้อมาใหม่ไ้วะ เอาขนาดตัวนี้แหละ แล้วก็ว่าวของเราให้ตาลุงเจ้าของว่าวไป แกจะได้อ้อมไ้วะชายคนอื่นเขา กันสงสารแกไ้วะ แกเฒ่าแล้วแทนที่จะอยู่บ้านนอนพักผ่อนกลับมานั่งตรากตรำขายว่าว เอ้า-เอาเงินไป"

พันสโบกมือห้ามเสียตี

"พอแล้วอ้ายตี เล่นแต่พอหอมปากหอมคอเถอะวะ ถ้าจะเล่นว่าววันหลังเล่นที่บ้านเราดีกว่า ใช้ให้ อ้ายแห้วเอารถมาซื้อจุฬาและปักเป้าไปเล่นคว่ากันในบ้านเรา ซื้อจุฬาให้มันโตกว่านี้อย่างน้อยก็ขนาดสองศอก ปักเป้าก็เท่ากับอกของจุฬา คุณปู่เคยเล่าให้กันฟังว่าว่าวพันสมัยนี้ จุฬาขนาดสองศอกคือส่วนปักเป้าจะโตเท่าอกจุฬาไม่ได้"

ดำรงพุดเสริมขึ้น

"คุณตาเคยเล่าให้กันฟังเหมือนกันว่าสมัยพระพุทธเจ้าหลวงว่าวจุฬาพันมีขนาดใหญ่ถึง ๕ ศอก อย่างที่เราเห็นในพิพิธภัณฑ์ ต่อมาก็มีขนาดเล็กลงเรื่อยๆช่างทำว่าวฝีมือดีสมัยนี้เพิ่งทิ้งไปหมดแล้ว อ้า-กันชอบชักว่าวไ้เป้าไ้วะ มันมีหางชักง่าย" แล้วเขาก็หันมาทางเสียตี "เลิกเล่นเถอะวะ ให้อ้ายแห้วเอาว่าวไปจ้างลุงแก้อ้อม"

แล้วฝากปานแกไว้ วันหลังเราอาจจะได้ซื้อว่าวแกอีก ไปเดินเที่ยวกันดีกว่า กันอยากจะทดลองกล้องถ่ายรูป ขนาดจิ๋วของกันด้วย ถ่ายสวยๆไปดูเล่นไว้ย่ะ อายากรู้ว่าเลนส์พิเศษที่กันคิดขึ้นสำหรับกล้องขนาดจิ๋วนี้จะดูภาพ ในระยะ ๑๐๐ เมตร ให้เข้ามาใกล้และขยายได้ชัดเจนใหม่เพื่อประโยชน์ที่จะสร้างกล้องนี้ให้นักบินถ่ายรูป ภูมิประเทศเบื้องล่างในระยะต่ำ"

"ว่า" เสียทีเอ็ดตะโร "เรามาเที่ยวหรือมาทดลองกล้องถ่ายรูปบ้างบอๆ ของแเกาะ"

ศาสตราจารย์ดำรงหัวเราะ

"ก็เที่ยวด้วยทดลองกล้องด้วยจะแปลกอะไรล่ะ" พุดพลางเขาก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบกล้องถ่ายรูป ขนาดดักไม้ขีดไฟออกมายื่นให้สมนึกดู "นี่นะเรอะกล้องถ่ายรูปบ้างบอๆ กันใช้เวลาประดิษฐ์มันตั้งครึ่งปี โดยพอเป็นที่ปรึกษา เลนส์ของมันเป็นเลนส์ที่มีค่ายังไม่ใช้ทำได้ง่ายๆ ภาพว่าในระยะ ๒,๐๐๐ เมตร หรือ ๖,๐๐๐ ฟิตแม้กระทั่งตัวมเล็กก็ถ่ายได้ชัดเมื่อถ่ายทางเครื่องบินและนำมาขยาย"

นพพุดเสริมขึ้น

"เห็นคนในส้วมด้วยหรือเปล่า"

ร.อ. ดำรงหันขวับมาทางลูกชายนิกร

"ถ้าเป็นส้วมเปิดเผยแบบเวจตามบ้านนอก หรือกลางทุ่งไม่มีหลังคารับรองว่าภาพจะปรากฏคนทำนึ่ง ในเวจด้วย"

นพหัวเราะเบาๆ

"ทำหน้านี่ตัวขมวดก็คงเห็น..."

"เห็นซีวะ เลนส์เทเลโฟโต้แบบพิเศษซึ่งติดอยู่กับเลนส์ของกล้อง ก็เหมือนกันกล้องส่องทางไกลอย่างดี นั้นแหละ กล้องถ่ายรูปของกันนี้ จะเป็นประโยชน์ในทางทหารมากที่สุดทีเดียวเชื่อไหมล่ะ กล้องนี้มีราคาอย่างน้อยก็ ล้านบาท"

นพทำหน้าเบ้

"ขายกุหลาบสีก็ไม่ได้เอา ซื้อปลาหมึกกินตัวละบาทดีกว่า เอาไหมละปลาหมึก"

"โน" ดำรงร้องลั่นแบบเดียวกับพ่อของเขาและแล้วเขาก็ยกกล้องขนาดจิ๋วของเขาขึ้นถ่ายภาพ

พระบรมมหาราชวังที่อยู่ไกลลิบ แต่มีประชาชนในสนามหลวงเป็นไฟกรวดดี

สมนึกหันมาสั่งเจ้าแห้ว

"เฮ้ย เอาว่าไปให้ตาลุงที่ขายว่าวให้เรา จ้างแกซ่อมหรือเปลี่ยนไม้หน้าอกให้เราใหม่ บอกแกว่าพุงนี้ เราจะมาเอาแล้วก็ฝากปานว่าวแกไว้ด้วย"

เจ้าแห้วรับคำสั่ง ถือว่าจุกฟ้าและม้วนปานเดินตรงไปหาชายชราซึ่งยังนั่งขายว่าวต่างๆอยู่ ณ ที่เดิม

สี่สหายหนุ่มเดินเที่ยวชมสนามหลวงกันต่อไปโดยไม่สนใจกับเจ้าแห้วเพราะอย่างไรเจ้าแห้วก็จะติดตาม มา สนามหลวงตอน ๑๗.๓๐ น. มีประชาชนมากขึ้นเพราะแดดร้อนแล้ว ทางด้านตะวันตกคือตามร้านอาหารต่างๆ มีเสียงอะอะเฮฮาจากพวกคอเหล้าตลอดเวลา บนท้องฟ้านอกจากว่าวเล็กๆแล้วมีจุกฟ้าคือว่าวพ่นขึ้นอยู่เพียง ๓ สาย ปักเป้า ๕ สายคว่ำกันนอกรอบเนื่องจากยังไม่เริ่มแข่งขันในรอบ นักพนันว่าวนับร้อยจับกลุ่มอยู่ทางเสารัง ริมถนนสายกลางด้านตะวันตก ต่อรอบกันอย่างครึ้นเครง บางคนพอเสียพนันก็รีบเอาหนวดปลอมออกมา ตัดหนวดเปลี่ยนโฉมหน้า ที่ใส่ฟันปลอมก็รีบถอดฟันปลอมเก็บใส่กระเป๋าทำให้ผู้ชนะค้นหาตัวจำละหวั่น บางที ถึงกับแจกหมากแจกแวนกันก็มีเพราะฝ่ายแพ้งงไม่ยอมจ่ายเงิน หรือไม่มีเงินจะจ่าย เรื่องของสนามว่าวเป็น อย่างนี้มานานแล้ว พวกจิกโก้และจิกก็วิ่งเล่นขวักไขว่ เขม่นกันขึ้นมาก็ชกต่อยกัน หรือขว้างระเบิดขวดใส่กัน ควักปืนออกมายิงกัน แทะกันด้วยมีดหรือเหล็กขูดซ้ำฟตามอัธยาศัย คดีทำร้ายร่างกายที่สนามว่าวปีหนึ่งๆมีหลาย สิบบคดี

สี่สหายหนุ่มกับเจ้าแห้วยืนอยู่หน้าร้านอาหาร และร้านเหล้าแห่งหนึ่ง

"เข้าไปนั่งเก้าอี้ผ้าใบดูว่าวและกินเบียร์กันเถอะวะ" นพกล่าวกับเพื่อนของเขา

เสียดีกว่าดสายตามองไปรอบๆร้านนั้น

"ไม่มีที่ว่างเลยวะ ไปร้านอื่นเถอะ"

ทันใดนั้นเองชายหนุ่มในวัยเบญจเพสรูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่ง ซึ่งนั่งกินเหล้าอยู่กับเพื่อนอันธพาลอีกสองคนอยู่ทางโต๊ะริมรั้วใกล้กับประตูทางเข้าร้านขายอาหารได้ลุกขึ้นเดินวางพานักเลงเต็มตัวปรีเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้ากับลูกชายของสี่สหาย และเจ้าแห้วแล้วกล่าวถามเสียดี

"ล้อมองพวกอ้าวทำไมวะ"

พนัสจับมือเจ้าแห้วไว้ เมื่อเห็นเจ้าแห้วล้วงมือลงไปใว้กระเป๋ากางเกง เสียดียิ้มให้เจ้าหนุ่มอันธพาลคนนั้น

"เปล่าครับพี่"

"เปล่ายังไง ล้อมองดูหน้าอ้าวและเพื่อนอ้วนแล้ว จะเอาเรื่องหรือยังง"

เสียดีหัวเราะอย่างใจเย็น

"ไม่มีอะไรหรอกครับพี่ชาย ที่ผมมองก็ไม่ได้หมายความว่าผมดูถูกดูหมิ่นหรือจะเอาเรื่องกับคุณหรอกครับ มันบังเอิญเหลือเกินที่หน้าคุณคล้ายกับหน้าพ่อผมยังกะแกะ ผมก็อดมองดูไม่ได้"

ชายร่างใหญ่ลื้มตาโพล่งเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแยมทันที

"อ้อ ยังนั่นหรือครับ ถ้ายังงั้นผมต้องขอโทษ โอโฮ...คำตอบของคุณซึ่งใจผมจึงให้คืนตายซีเข้า ผมรู้ว่าคุณเป็นสุภาพบุรุษและคุณเป็นคนดี ไม่อยากเอาพิมเสนมาแลกกับเกลือจึงตอบผมอย่างนี้ กรุณาไปร่วมโต๊ะกับผม ผม...อ้ายชดอยู่หลังโรงกาษาปณีใครๆก็รู้จักครับ"

"เอาไว้โอกาสหลังเถอะครับพี่ชาย"

อันธพาลหนุ่มทำตาเขียวทันที

"หมายความว่าคุยกับเพื่อนๆก็เยี่ยม"

พนัสพูดเสริมขึ้น

"มิได้ครับ แต่เรากำลังมาตามคนของเรา"

เจ้าชดหันขวับมาทางลูกชายของพล

"ไม่สำคัญนะ กินเหล้ากับผมก่อน ไม่ต้องกลัวว่านักเลงอย่างผมจะชวนพวกคุณกินเหล้าเพื่อให้คุณออกอัฐให้เรา ผมเป็นนักเลงไม่ใช่ก๊วย เงินผมมี คำตอบของเพื่อนคุณทำให้ผมพอใจมากผมก็อยากจะรู้จักกับพวกคุณทั้งหมดนี้ เชิญซีครับ"

พนัสแก้มพูดว่า

"เรามาตามทหารในบังคับบัญชาของเราที่หลบหนีราชการครับ"

ชดสะดุ้งโหยงใบหน้าถอดสีทันทีแล้วพูดเสียงแผ่วเบา

"พวกคุณเป็นนายทหารหรือครับ"

"ใช่ เอาไว้วันหลังเถอะนะคุณ ผมจำหน้าและชื่อคุณได้แล้ว เราคงจะได้พบกันอีก ผมคือร้อยเอกพนัสแห่งกองบัญชาการทหารสูงสุด"

"แะะ แะะ แล้วผู้กองก็ไม่บอกผมเสียแต่แรกด้วย"

พนัสพยักหน้ากับเพื่อนๆ และเจ้าแห้ว แล้วพาเดินไปจากที่นั่น ร.อ. ดำรงกล่าวกับเสียดีด้วยความพอใจ

"แกดีไว้มที่ไมเอารื่องกับอ้ายหมอนั้น ถูกละ ไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะทำลายเกียรติของเรา ทะเลาะวิวาทกับคนพาล เขากับเราเดินกันคนละทางซึ่งปลายทางของเขา ถ้าไม่คุกตะรางก็ถูกตำรวจยิงตาย แต่ปลายทางของสาธุชนคือความรุ่งเรืองและความร่มเย็นเป็นสุข"

พนัสว่า "ไปเที่ยวทางฝั่งธนกันดีกว่า รู้สึกว่าร้านอาหารเหล่านี้ไม่เหมาะสำหรับเราเสียแล้ว ถึงแม้เราจะรักเกียรติของเราแต่ถ้าพวกเรากันใดคนหนึ่งถูกต๋อย กันก็อดใจไม่ได้ต้องฟาดกันแลกไปละ ไปฝั่งธนหาร้านอาหารที่เจียบๆกินข้าวกินเบียร์กัน วันนี้กันจ่ายเอง"

นพพุดโพล่งขึ้น

"อย่า--อ้ายนั่น ขอให้กันจ่ายเถอะเพื่อน อ้ายตีกับอ้ายรงผลัดกันจ่ายมาสองวันแล้ว วันนี้เป็นเวรของกัน ฟาดกันให้เต็มคราบ ไปโวย...ไปกินข้าวต้มก๊วยแฉวงเวียนใหญ่โวย เราห้าคนอย่างมากที่สุดก็ ๑๐ บาท"

"อูย" พนัสร้องขึ้นดังๆแล้วหัวเราะ "ถึงกับกินข้าวต้มก๊วยเขียวเถอะอ้ายนพ"

"ก็กันมีเงินติดกระเป๋า ๒๐ บาทเท่านั้นนี่หว่า"

สี่สหายหนุ่มกับเจ้าแห้วเดินลัดช่องร้านอาหารแห่งหนึ่งออกมาทางหน้าหอประชุมของมหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ เจ้าแห้วบ่นพึมพำ

"รับประทานเมื่อก็คุณนัสไม่ยึดมือผมไว้ อ้ายหมอนั้นเจอมีดพกแล้ว ชะ ชะ อยู่ดีๆจะมาเอาเรื่องกับคุณนิก อย่างนี้ต้องเอาไปออกมากุ่เล่น รับประทานเดี๋ยวนี้พวกอันธพาลมันซึกจะมากขึ้นทุกวัน"

สี่สหายหนุ่มกับเจ้าแห้วเดินข้ามถนนมาทางด้านหอประชุมและเดินเรื่อยไปทางพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ซึ่งมีรถยนต์แบบต่างๆจอดเรียงกันเป็นแถวยาวเหยียดจนแทบไม่มีที่ว่าง

เด็กสาววัยรุ่นคนหนึ่งยืนร้องไห้อยู่ข้างรถปอนเตียคองก์ทำให้ พนัส นพ สมนึก และศาสตราจารย์ดำรง และเจ้าแห้วแปลกใจไม่น้อย หล่อนมีอายุไม่เกิน ๑๘ ปี ร่ามสูงโปร่งท่ามแบบสาวทันสมัย สวมเสื้อกระโปรง สีเขียวแก่ลายดอกไม้เล็ก ๆ สีขาว มีเอวกำฟ้าเช็ดหน้าและกระเป๋าเงินขนาดเล็กๆซึ่งเหมาะสำหรับใส่เศษสตางค์ และธนบัตรย่อยเพียงเล็กน้อย

สี่สหายหนุ่มกับเจ้าแห้วต่างหยุดชะงัก จ้องมองดูหล่อนเป็นตาเดียว เด็กสาวผู้นี้สวยมากถึงแม้ว่าหน้าตาของหล่อนจะซุกซิดหม่นหมอง ถึงผิวพรรณค่อนข้างกร้านแต่ก็สวยสะดุดตา

"เฮ๊ย ไก่หลง" เสี้ยตีกระซิบบอกนพเบาๆ

นพทำหน้าเบ้ เขาก็เหมือนกับพ่อของเขาที่สนใจกับการกินมากกว่าเรื่องผู้หญิง

"ไก่หลงหรือปู้เจ้าปล่อยมา" นพกระซิบตอบ "ท่าทางคล้ายๆกับนางงามตรอบระวะ" นพกระซิบเช่นเดียวกัน

พนัสเดินนำหน้าพาเพื่อนเกลอของเขา กับเจ้าแห้วตรงมาที่รถปอนเตียคองก์ สาวสวยหันมามองดูก็สะดุ้งเล็กน้อยและรีบเบือนหน้าไปทางอื่น ลูกชายของพลเริ่มแสดงท่ากรุ้มกริมแบบลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น

"คุณมารอพบใครหรือครับ"

หญิงสาวหันมามองดูเขาในท่าทางประหม่าเล็กน้อย

"อ้า-เปลาค่ะ หนูกำลังจะไปบางเขนค่ะ มีคนเขาบอกหนูว่ามีรถเมล์ที่จะไปบางเขนผ่านถนนนี้"

"ไปบางเขน...." พนัสทวนคำ "บ้านคุณอยู่นั้นหรือครับ"

หล่อนทำตาแดงๆเหมือนกับจะร้องไห้

"หนูไม่มีบ้านหรือค่ะ หนูพึ่งมาจากเพชรบุรี ลงรถที่สถานีขนส่งสายใต้ก็ขึ้นรถเมล์มาลงเรือข้ามฟากข้างโรงพยาบาลศิริราชแล้วหนูก็เดินมาทางนี้ หนูมีน้ำขายอยู่คนหนึ่งจะทำงานอยู่ในบริษัทการบิน บ้านเขาอยู่บางเขนค่ะแต่จะอยู่ตรงไหนหนูก็ไม่ทราบเพราะหนูไม่เคยไปหาเขาที่บ้าน"

"ยุ่งแล้วละคุณ" เสี้ยตีพุดขึ้นดังๆ "คุณจะไปยังไงมายังไงกันครับคุณก้านเดือน"

สาวสวยมองดูลูกชายของเสี้ยหงวนแล้วยิ้มเศร้าๆ

"หนูชื่อเบญจมาศค่ะ แต่พวกคุณจะเรียกหนูว่าแป้วก็ได้"

นพพุดเสริมขึ้น

"แป้วหรือแป้วครับ"

ดำรงจุกปากนพ

"แป้วโวย แป้วนะเสียงแมว์ร้องเมื่อถูกเหยียบหาง" แล้วดำรงก็สัมผัสภาชนะสาวสวยบ้าง "คุณมาตามลำพังหรือครับ"

"ค่ะ หนูมาคนเดียว หนูขึ้นรถโดยสารมาจากเมืองเพชรค่ะ หนูเป็นคนบ้านแหลมเพชรบุรี"

พนัสชักหลอนด้วยความเป็นห่วง

“แล้วคุณตั้งใจมาเยี่ยมหน้าชายของคุณหรือครับ”

“เปล่าค่ะ หนูมีความจำเป็นต้องหนีบ้านมากรุงเทพฯค่ะเพื่อจะมาขออาศัยอยู่กับหน้าของหนู พ่อเลี้ยงของหนูเขาคิดไม่ดีกับหนูอยู่บ้านแหลมต่อไป หนูก็คงจะย่ำยับเพราะพ่อเลี้ยงของหนู หนูกราบขอบพระคุณค่ะที่พวกคุณสนใจกับหนู”

พนัสมองดูหลอนด้วยความสงสาร

“เคราะห์ดีจริงๆที่คุณได้พบพวกผม ถ้าบังเอิญคุณพบกับผู้ชายที่เลวร้ายคุณก็แย่เหมือนกัน คุณทราบหรือเปล่าว่ากรุงเทพฯมันมีความเลวร้ายขนาดไหน”

“ทราบค่ะ ใครๆก็พูดกันทั้งนั้นว่ากรุงเทพฯเป็นที่รวมของคนทั่วประเทศ เต็มไปด้วยโจรผู้ร้าย อาชญากร”

พนัสถอนหายใจหนักๆ

“ถ้าหากว่าคุณขึ้นรถเมล์ไปบางเขน และหาบ้านหน้าชายของคุณไม่พบคุณจะทำอย่างไรครับ บางเขน่ะมันเป็นตำบลที่ใหญ่โตมาก”

“นั่นนะซีคะ ถ้าไม่พบบ้านหน้าหนูก็ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรดี แต่หนูยอมตายเสียดีกว่าที่จะให้หนูกลับไปบ้านแหลม หนูเกลียดพ่อเลี้ยงของหนูค่ะ เขาไม่ยอมทำอะไรนอกจากกินเหล้าและเล่นการพนันแต่แม่ก็รักเขาเพราะเขาอ่อนกว่าแม่หนูถึง ๒๐ ปี”

“อ้วยตาย” เสียที่ร้องขึ้นดังๆ “ราวกับกิ่งทองใบหยก ข้าไปกับพวกเราเถอะคุณแป้ว เราจะพาคุณไปสืบบ้านหน้าชายของคุณที่บางเขนและถ้าหากว่าหาไม่พบเราก็จะให้คุณไปพักผอนที่บ้านเราก่อนเพื่อคุณจะได้ปลอดภัยจนกว่าคุณจะมีช่องทางหรือเราได้ช่วยเหลือหางานหาที่อยู่ให้คุณได้อยู่อย่างสบาย รับรองครับว่าพวกเราเป็นมิตรที่ดีของคุณ ขึ้นรถซีครับ รถคันนี้คือรถของเรา คุณจำเบอร์รถไว้เสียด้วย ถ้าพวกเราต้มยำคุณคุณจะได้บอกตำรวจเขาว่าพวกเราใช้รถคันนี้เป็นพาหนะ”

เบญจมาศยิ้มทั้งน้ำตาที่คลอหน่วย

“ขอบพระคุณค่ะ หนูเชื่อแล้วว่าพวกคุณเป็นสุภาพบุรุษ”

เสียดีว่า “อย่าเชื่อง่ายๆนักครับ หน้าชื่อๆแต่ใจคดในกรุงเทพฯมีเยอะ แต่งตัวโก้ๆแต่ทำเป็นอาเสียหรือผู้ดีที่แท้เป็นโจรหรือนักต้มหมูนักจี้กั๊ก คุณไว้ใจเขาผลอดัวแพล็บเดียวเขาเอาอะไรให้คุณกิน คุณก็ลืมตัวรถเก่งสวยๆอย่างนี้ให้เขาถล่มไปครับ ที่กรุงเทพฯนี้ไม่เหมือนบ้านคุณไว้ใจกันยาก แต่สำหรับพวกผมลองไว้ใจดูก็แล้วกันนะครับ อย่างมากเราก็พาคุณไปขายเท่านั้น”

พนัสทำตาเขียวกับเสียดี

“พูดเป็นบ้าอ้ายดี คุณแป้วแกกำลังว่าเหวใจและเต็มไปด้วยความวิตกเป็นทุกข์” แล้วเขาก็หันมายิ้มให้หลอน “ถ้าคุณเชื่อเกียรติพวกเราก็ไปซีครับ พวกเราจะพาคุณไปค้นหาบ้านหน้าชายของคุณที่บางเขน”

นพพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“คงอยู่ใกล้ๆบ้านหนูแหวน”

ร.อ. ดำรงมองดูหน้าลูกชายของนิกอย่างฉงน

“หนูแหวนไหนวะ”

“อ้าว—ก็ในหนังสือแบบเรียนเร็วสมัยพ่อเราเรียนยังงั้นละ แกก็คงเคยอ่านมาบ้างแล้ว หนูแหวนแซนอ่อนบ้านเขาอยู่บางเขน แม่เขาชื่อแม่แป้น”

พนัสกับเสียดีพาสาวสวยเดินไปข้างรถปอนเตียคองซึ่งจอดอยู่ใกล้ๆรถตรวจการคันหนึ่งระยะห่างจากกันประมาณหนึ่งเมตร อีกด้านหนึ่งเป็นรถเก๋งเก่าคร่ำคร่าตั้งแต่สมัยพระร่วงขุนรามคำแหงหรือก่อนนั้น ตอนนี่เองลูกชายของนายพลดิเรกก็ถือโอกาสถ่ายภาพเบญจมาศไว้ด้วยกล้องถ่ายรูปพิเศษของเขาโดยที่หลอนไม่รู้ตัว

เจ้าแห้วมองดูหน้า นพกับดำรงแล้วกล่าวว่า

“รับประทานหนึ่งหกคนคงเบียดกันหน่อย ผมกลับไปบ้านก่อนดีไหมครับ”

นพเห็นพ้องด้วย

“ดีไว้ย แกกกลับไปเถอะ ถ้าพ่อแม่หรือคุณตาคุณย่าถามถึงพวกเราแกช่วยโกหกท่านก็แล้วกันว่าพวกเรานั่งเล่นอยู่ที่สนามหลวง โกหกเป็นใหม่วะ”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“พอได้ครับ”

นพล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบเหรียญ ๕๐ สตางค์อันหนึ่งออกมาส่งให้เจ้าแห้ว และพูดกับเจ้าแห้วอย่างเป็นงานเป็นการขณะที่พนัสพาเบญจมาศขึ้นไปนั่งตอนหน้ารถ และเขานั่งประจำที่คนขับส่วนสาวสวยนั่งกลาง โดยมีสมนึกนั่งทางซ้าย

“เฮ้า-เฮาค่ารถไป ขึ้นรถเมล์ขาวที่ป้ายหน้ากองสลากกินแบ่งนั่นแหละ สายปากคลองตลาด-บางนา ผ่านหน้าบ้านเรา ออย่าขึ้นรถที่เขาเขียนป้ายบอกว่า ปากคลองตลาด-ประตูน้ำนะเพราะรถมันไปหมดแค่ประตูน้ำ พ่อท่านเป็นเจ้าของรถเมล์กันเข้าใจเรื่องรถเมล์ดี”

เจ้าแห้วมองดูเหรียญ ๕๐ สตางค์ในมือของเขาแล้วหัวเราะงอไปออกมา

“รับประทานคุณเข้าใจเส้นทางรถเมล์ดีจริงแต่ว่าคุณไม่รู้ค่าโดยสารรถนี้ครับ จากนั้นไปประตูน้ำ ๕๐ สตางค์ครับ เลยไปจนตลอดสายเขาคิดหนึ่งบาท”

“ทำไมฉันจะไม่รู้ว่ารถสายนี้ตลอดทางเขาเก็บหนึ่งบาท”

“รับประทานคุณให้ผม ๕๐ เซนต์เท่านั้น”

นพผินหัวเราะ

“ก็แกให้เขา ๕๐ ทำเป็นว่าแกไปแค่ประตูน้ำแล้วก็นั่งทำหน้าที่ตายชีวิตตอนที่รถเลยประตูน้ำไปแล้ว”

“ไม่สำเร็จหรอกครับ นายตรวจรถขาวผลัดเปลี่ยนหน้ากันขึ้นมาฉีกตัวและตรวจตัวตลอดเวลา ใฮ้อ... รับประทานคุณพนัสหาอัฐิเหมือนกับคุณนิกรไม่มีผิด”

ศาสตราจารย์ดำรงส่งธนบัตรใบละ ๒๐ บาทหนึ่งฉบับให้เจ้าแห้ว

“ไปๆ อ้ายแห้ว ออย่าพูดมาก อ้ายนพมันให้แกสองสลึงก็เพราะมันมีสตางค์ติดกระเป๋ามาเพียงเท่านั้น จะเอาอะไรกะมันวะ แกก็รู้ดีแล้วว่าอ้ายนพมันไม่ชอบพกเงินติดตัว”

เจ้าแห้วเดินหัวเราะหึๆไปจากที่นั่น ดำรงกับนพเดินมาข้างรถปอนเตียค ทั้งสองเปิดประตูก้าวขึ้นไปนั่งตอนหลังรถและมองดูพนัสและสมนึก ซึ่งกำลังแย่งกันพูดกับสาวสวยเจ้าของนามเบญจมาศ

“เฮ้ย ไปหรือยังไว้ย” นพแกล้งร้องขึ้นดังๆ

พนัสกับเสี่ยตีต่างหันมามองดูสองสหาย และยิ้มเจื่อนๆไปตามกัน

“อ้ายแห้วล่ะ” พนัสถาม

“ไล่กลับกลับบ้านแล้ว จ่ายค่ารถไปให้ ๕๐”

เสี่ยตียื่นตาเหลือก

“แกนะเรอะจ่ายค่ารถให้อ้ายแห้ว ๕๐ บาท”

“ปู่ไร่ สตางค์ไว้ยไม่ใช่บาท ไปเถอะ รับพาคูณแป้วไปสืบหาบ้านน้ำชายของเธอ ถ้าหาไม่พบพวกเราจะได้ให้ความช่วยเหลือเธอต่อไป ปล่อยให้ตระเวนกรุงตามลำพังอย่างนี้ไม่ได้แน่ เดียวนี้อย่าว่าแต่สาวๆและสวຍอย่างนี้ ผู้หญิงอายุร่วม ๖๐ แล้ว ถ้าแต่งเนื้อแต่งตัวสะอาดเรียบร้อยไปตามลำพังก็ไม่ปลอดภัย”

เครื่องยนต์ของรถปอนเตียคแก๊งถูกสตาร์ทขึ้นอย่างง่ายดาย พนัสขับรถเคลื่อนออกจากที่ เลี้ยวซ้ายมือผ่านหน้าอนุสาวรีย์ทหารอาสาสงครามโลกครั้งที่หนึ่งตัดตรงไปสะพานผ่านพิภพลีลาเข้าสู่ถนนราชดำเนินกลาง

พอไล่จะพลบค่ำปอนเตียคแก๊งก็มาถึงบางเขนทางหน้ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เบญจมาศบอกว่าน้ำชายของหล่อนชื่อสวัสดิ์ สังข์แก้ว สีสหายหนุ่มได้หยุดรถลงสืบถามชาวบ้านแถวนั้นก็ไม่มีใครรู้จัก พนัสขับรถเข้าไปตามซอยต่างๆหลายแห่งริมถนนพหลโยธิน ต่างให้ความช่วยเหลือหล่อนเป็นอย่างดี สมนึกมักจะลงจากรถไปสืบถามให้หล่อน

จนกระทั่ง ๑๙.๐๐ น. เศษ

“บริเวณบางเขนนี่มันกว้างขวางมากนะครับคุณแป้ว” สมนึกได้กล่าวกับหล่อนเช่นนี้

“ติดต่อกับบางซื่อและหลักสี่ไปกระทั่งเขตจังหวัดนนท์ ผมคิดว่านี่มันก็ค้ำมิดแล้วบ้านเปลี่ยวที่มีรั้วรอบขอบชิดเราไปเรียกเขา ไม่มีใครเขาออกมาเปิดประตูรั้วพูดคุยกับเราหรอกครับ หยุตรบ่อยๆอาจจะถูกปล้น หรือถูกจี้ ถึงพวกเราก็เถอะครับ หยุตรบ่อยๆอาจจะถูกคนร้ายแหย่เข้ามาเอาเป็นขูเราปลดข้าวของ และเสื้อผ้าของเราไปหมดเหลือแต่กางเกงใน เราก็แยะเท่านั้น คุณนุ่งกางเกงในหรือเปล่านั้น”

“นุ่งค่ะ” หล่อนตอบอย่างอายเหนียม “หนูรู้สึกว่าคุณรบกวนพวกคุณมากเกินไปเสียแล้วละค่ะ ที่งั้นหนูไว้ที่นี้เถอะนะคะหนูจะเดินค้นหาบ้านของน้ำสวัสดีเอง”

ร.อ.นพพุดโพลงขึ้นทันที

“ที่งั้นไว้คุณก็ยับ แถวนั้นมันเปลี่ยวออกจะตายไป ไปกับเราเถอะครับ ผมจะพาคุณไปหาข้าวรับประทาน และจะให้คุณไปพักอยู่ที่บ้านเราก่อน”

หล่อนหันมามองคุณพุดและยิ้มให้เขา

“ขอบคุณค่ะ หนูคงจะอบอุ่นใจและสบายใจขึ้นมากถ้าหากว่าได้ไปพักที่บ้านของคุณ แต่ว่า... ท่านผู้ใหญ่... ดิฉันหมายถึงคุณพ่อคุณแม่ของคุณท่านคงจะเข้าใจผิด”

พนัสพุดตัดบท

“พ่อแม่ของเราไม่สำคัญครับ สำคัญแต่คุณย่าของเราเท่านั้น เพราะท่านไม่พยายามเข้าใจอะไรทั้งนั้น ท่านถือความคิดความเห็นของท่านเป็นใหญ่ ถ้าคุณไปพักกับเราในคืนนี้เราก็จะปิดบังไม่ให้ผู้ใหญ่ของเราทราบ พวกเราจะพาคุณเข้าทางหลังบ้านซึ่งไม่มีใครเห็นคุณ ถึงคนใช้ของเราจะเห็นคุณโดยบังเอิญเขาก็ไม่กล้าบิปากพูดเรื่องของเรา คุณไปพักที่ตึกเรา เราอยู่กันสี่คนเท่านั้น พ่อแม่ละท่านผู้ใหญ่อยู่อีกตึกหนึ่งพวกรุ่นนี้เราจะพาคุณมาค้นหาบ้านผู้ชายของคุณอีก ใช้เวลาสักสามสี่ชั่วโมงก็อาจจะพบ อันที่จริงถ้าคุณรู้แน่ว่าเขาทำงานอยู่ที่บริษัทการบินไหนพวกรุ่นนี้เราก็พาคุณไปพบเขาที่บริษัทได้อย่างสบาย”

“หนูกลัวใจและคิดอะไรไม่ออกแล้วละค่ะ สุดแล้วแต่พวกคุณจะกรุณาหนูเถอะนะคะ โชคดีเหลือเกินที่หนูได้มาพบกับพวกคุณซึ่งเป็นนายทหาร เป็นสุภาพบุรุษ ทั้งคุณพนัส คุณนพ คุณสมนึก และคุณดำรงมีพระคุณต่อหนูมาก หนูจะจดจำพระคุณไว้จนวันตายเสียค่ะ”

เสียดียิ้มให้หล่อน

“อย่าพูดถึงบุญคุณเลยครับ มันเป็นหน้าที่ของเราที่เราจะต้องให้ความช่วยเหลือคุณ อย่างคุณพุดผู้ชายเขาเรียกว่าไกหลง ผู้ชายเลขๆที่ไร้ศีลธรรมมักจะถือโอกาสทำลายผู้หญิงที่กำลังทุกข์หรือต้องการความช่วยเหลือจากเขา” พุดจบกี้ชะงักหน้ามาพูดกับลูกชายของพล “ไปไว้นัส ไปกินข้าวที่โรงแรมเถอะ”

สาวสวยสะอื้นเล็กน้อย

“จะพาหนูไปโรงแรมหรือคะนี่”

เสียดีหัวเราะ

“โรงแรมของเราครับคุณแป้ว คุณเคยได้ยินชื่อหรือเปล่าโรงแรม “สี่สหาย” เป็นโรงแรมที่ใหญ่โตหรูหราแห่งหนึ่งทางภาคตะวันออก ไม่ใช่โรงแรมบักซึกตึกแถวสองชั้นเอาไม้อัดกันฝาเป็นห้องแคบๆ มีรูโหว่ขนาดกำปั้นลอดได้ค่าเช่าคืนละ ๑๐ บาทหรือ ๑๕ บาทนะครับ โรงแรม “สี่สหาย” พ่อของพวกเราท่านเป็นเจ้าของต้อนรับแต่ชาวต่างประเทศและคนไทยที่เป็นชั้นสูงเท่านั้น”

พนัสคัดค้านไม่เห็นด้วย

“ไปหาข้าวกินกันที่อื่นดีกว่า ห้องอาหาร” สิริ” สะพานควายในซอยลาลิวันก็ได้ เพราะที่นั่นมีอาหารไทยฝีมือเยี่ยมคุณแป้วคงจะชอบอาหารไทยมากกว่าอาหารฝรั่ง ที่โรงแรมตอนหัวค่ำพบกับคุณพ่อเข้าจะยุ่ง

ไปกินข้าวที่ร้าน”สิริ”แล้วพาคุณแป้วไปพักบ้านเรา ช่วยกันปกปิดอย่าให้ผู้ใหญ่รู้ฟุ้งนี้เข้าพาคุณแป้วมาบางเขน
อีก”

ดำรงเห็นฟ้องด้วย

“ดีแล้วนั่น อย่าไปโรงแรม “สี่สหาย” เลย ถึงไม่พบพ่อๆของเราพวกบ๊วยก็อาจจะปากบอนฟ้องพ่อ
ของเราก็ได้ กันไม่ยอมทำให้พ่อของเราและคุณตาเข้าใจผิดคิดว่าคุณแป้วเป็นผู้หญิงไม่ดีที่เราพาไปกินข้าว”

เสียดีพูดโพล่งขึ้นทันที

“จริงไว้ย แกรอบคอบดีนี่หว่าดำรง อ้า-อ้ายนพละมีความเห็นยังงัยบ้าง”

ร.อ. นพถอนหายใจดังๆ

“หิวข้าวจนท้องร้องจ๊อกๆแล้วไม่มีความเห็นไว้ย จะกินข้าวกันที่ไหนก็เอา ตั้งแต่กินปลาหมึกที่
สนามหลวงไม่ได้กินอะไรอีกเลย”

ปอนเตี้ยคั่งงักถูกสตีทเครื่องเล่นออกจากที่ไปตามชอยนั้น พอถึงปากชอยก็เลี้ยวขวามาตามถนน
พหลโยธินมุ่งหน้าเข้าเมือง

๒๑.๐๐ น. คืนวันเดียวกันนั่นเอง ปอนเตี้ยคั่งงักได้คลานเอื่อยๆเข้ามาในชอย “ประสิทธิ์นิติศาสตร์”
หลังบ้าน “พัชรภรณ์” ท่ามกลางความสงบเงียบ ตลาดเล็กในชอยนี้คือห้องแถวไม้สองชั้นตลอดจนบ้านเรือน
ของผู้ที่อยู่ในชอยนี้โดยมากปิดแล้ว ผู้คนไม่มีใครจะสัญจรไปมา

ปอนเตี้ยคั่งงักแล่นมาหยุดหน้าประตูรั้วหลังบ้าน “พัชรภรณ์” พอดี สมนึกกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา
ว่า

“กันจะป็นรั้วกระโดดเข้าไปในบ้านและเปิดประตูออกมารับคุณแป้วไปที่ตึกเราอย่างเงียบเชียบ แกสามคน
ไปเข้าทางหน้าบ้าน”

นพชะงักหน้ากล่าวสัพยอกเสียดี

“ระวังโดนยิงนะอ้ายตี ลุงพลมักจะได้ตรวจบริเวณหลังบ้านระหว่างสามทุ่มถึงสี่ทุ่มแทบทุกคืน แกกำลัง
ป็นรั้วสูงเห็นเข้าเป็นโดน ๑๑ มม. แน่”

เสียดีสะดุ้งเฮือก

“พูดภาษาขอหิวาต์อะไรวะ กันกำลังนี่อยู่ที่เดียวทำให้ใจเสียแล้วไหมล่ะ อ้า-ไม่เอาละไว้ยอ้ายนพละป็น
เข้าไปเถอะ”

พนัสหัวเราะชอบใจ

“อย่าปอดลอลยไปหน่อยเลยวะอ้ายตี ไฟฟ้าบนรั้วนี่ก็มีพอนะไม่ยิงคนง่ายเหมือนอาคารหอพัก อย่งไร
ก็ต้องพิจารณาดูให้รอบคอบก่อน และถ้าพ่อจะใช้ป็นก็หมายความว่าพ่อจำเป็นต้องป้องกันตัวเท่านั้น”

เสียดีเปิดประตูก้าวลงจากรถ เขาประนมมือไหว้ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองป้องกันเขา และแล้วเขาก็
ป็นรั้วข้างประตูพาตัวขึ้นไปรั้วเหล็กโปร่งซึ่งตอนล่างก่ออิฐโอบปูน สมนึกข้ามรั้วกระโดดลงไปในเขตบ้าน
“พัชรภรณ์” เสียงดังต๊อบ

มีเสียงเจ้าแห้วร้องขึ้นทันที

“ใครวะ”

เจ้าแห้วถือไม้ดุ้นบ้อเริ่ม วิ่งตรงเข้ามาโดยเข้าใจผิดคิดว่าเสียดีเป็นคนร้ายหรือขโมย สมนึกรีบยกมือ
ห้ามและร้องบอกเจ้าแห้วเสียงหลง

“กูเองอ้ายแห้ว”

“บ๊ัดไร” เจ้าแห้วอุทานเสียงสั้นและโยนไม้ทิ้งไป

“รับประทานเกือบคอกหักแล้วไหมล่ะ นึกยังงัยขึ้นมาล่ะครับถึงเข้าบ้านด้วยวิธีนี้ รับประทานผมกำลัง
เดินตรวจหลังบ้านมาพอดีคิดว่า อ้ายพวกตีนแมวบุกเข้ามาขโมยกล้วยไม้ของเจ้านายเสียดีอีก”

เสียดีตีพื้นหัวเราะ

“เราจำเป็นต้องพาผู้หญิงสาวคนนั้นมาพักบ้านเราแต่จะให้พ่อแม่หรือคุณปู่คุณย่ารู้ไม่ได้ เราพาเธอไป สืบหาบ้านญาติของเธอที่บางเขนแล้วแต่ไม่พบมันค้ำมืดแล้วหาลำบากพุงนี้พาไปหาใหม่ พ่อกันแม่นอนกัน หรือยัง”

“ยังครับ คุณพล คุณนิกร อาเสี่ย และคุณหมอบกับท่านเจ้าคุณนั่งดูทีวี. อยู่ในห้องโถงครับ รับประทาน คุณผู้หญิงทั้งสี่คนไปดู “รถถังประจัญบาน” รอบหัวค้ำกันครับ ประเดี๋ยวก็คองกลับ ส่วนคุณหญิงท่านพี่ขึ้นห้องของท่านเมื่อสักครู่นี้เอง”

สมนึกก็ยิ้มออกมาได้

“แกอย่าบริปากพูดเรื่องนี้ให้ใครรู้นะ แล้วร้อยบาทจะเป็นของแก”

สมนึกเดินไปถอดรถจักรยานเปิดประตูรั้วออก เจ้าแห้วตามมาด้วย พนัสกล่าวกับสาวสวยเบาๆ

“เชิญซีครับ คุณเข้าไปในบ้านเราก่อน ผมสามคนจะนำรถไปเข้าทางหน้าบ้าน”

“หนูทำให้พวกคุณวุ่นวายเสียเวลา และเสียเงินเพราะหนู ทั้งน้ำมันรถและค่าอาหารที่กรุณาเลี้ยงหนู กราบขอบคุณอีกครั้งค่ะ”

หล่อนพาตัวลงจากรถในท่าทางเงื่องหยอย สมนึกกับเจ้าแห้วพาหล่อนเข้าไปในบ้าน หลังจากนั้น เจ้าแห้วก็ปิดประตูรั้วใส่กลอนตามเดิม ลูกชายของพลจัดแจงกลับรถบนถนนชอย ถอยหลังรถไปเกือบถึงประตูรั้ว บ้านหลังหนึ่งซึ่งเช่าที่ดินของคุณหญิงวาดปลูกอยู่อาศัย

ในที่สุดปอนเตียคแก๊งก็เข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” แล่นผ่านถนนข้างตึกใหญ่ตรงไปตึกเล็กอันเป็นที่อยู่ของลูกชายสี่สหาย ที่เรียกว่าตึกเล็กก็เพราะเล็กกว่าตึกใหญ่นั้นเอง ความจริงมันเป็นตึกขนาดใหญ่ แบบทันสมัย สวยงามกว้างขวางหลังหนึ่งซึ่งสถาปนิกหนุ่มคือ ร.อ. นพเป็นผู้ออกแบบ

ตามเวลาที่กล่าวนี้คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมก็ประชุมกันอยู่ในห้องโถงชั้นล่าง เมื่อรายการในโทรทัศน์เป็นภาพยนตร์ พล ต. พลก็ปิดสวิทช์เครื่องรับโทรทัศน์แล้วสนทนากับเพื่อนเกลอของเขาถึงความปั่นป่วนในผืนแผ่นดินใหญ่ของจีนซึ่งกำลังเกิดศึกกลางเมืองและจะเป็นเหตุให้จีนรบราฆ่าฟันกันอีกนานเพื่อแย่งชิงอำนาจกัน

เมื่อได้ยินเสียงรถปอนเตียคแล่นผ่านข้างตึกไป เจ้าคุณปัจฉิมก็กล่าวกับสี่สหายว่า

“เจ้าสี่คนกลับมาแล้ว คินนี่คือยังชั่วหน้อยกลับมาสามทุ่มครึ่ง คินก่อนๆอย่างน้อยก็สองยาม”

พลยิ้มให้ท่าน

“...นั่นนะซีครับ ตั้งแต่กลับมาจากไซ่ง่อนรู้สึกว่ามันเที่ยงกันใหญ่ เห็นจะต้องเล่นงานเสี่ยบ้าง”

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้น

“เมื่อตอน ๑๕ นาฬิกา อ้ายตีขอเงินแม่ไป ๓,๐๐๐ บาท บอกว่าจะไปซื้อว้าวเล่นกับเพื่อนๆ”

ท่านเจ้าคุณลืมหูลง

“ว้าวตักตะบวยอะไรกันวะตั้งสามสี่พัน”

อาเสี่ยหัวเราะ

“ก๊วนลเขาเล่าให้ผมฟังอย่างนั้น เจ้านี่ขอคุณยาไปพันบาท เจ้ารองขอคุณยาไปพันบาทเหมือนกัน เจ้านพขอคุณไฟ ได้ข่าวว่าคุณไฟให้ไปหกสิ่งหรือสิบสิ่งจำไม่ได้เสียแล้ว แต่คุณยายัดเยียดเงินให้เจ้านพไป พันบาท”

นายพลดิเรกกล่าวขึ้นทันที

“เจ้าสี่คนนี่ซักจะจ่ายพุ่มเพื่อผิดปกติ สงสัยจะไปติดผู้หญิงบาร์หรือม่ายก็หมอนวดสาวแห่งใดแห่งหนึ่ง ตอนใกล้ค่ำไล่ให้อ้ายแห้วกลับมาบ้าน เพราะไม่อยากจะให้อ้ายแห้วรู้เห็นว่าไปเที่ยวไหนกัน ลองไปสัมผัสภรณ์มัน ดูหน้อยรีพล แล้วตรวจดูเงินของมันซิว่ามันเหลือติดกระเป๋ากลับมาบ้านคนละเท่าไร ถ้าหมดกระเป๋าก็ถูกผู้หญิง ปอกลอกแน่”

พลเห็นพ้องด้วย

“จริงของแก ไป-ไปดูมันเสียหน่อยกันจะได้เทศนามันเสียบ้าง ลูกเราเนะถ้ามันเสียคนก็เพราะเราตามใจมันมากเกินไปไม่ใช่อื่น กันนะพยายามให้อ้ายแห้วติดตามไปด้วยก็เพื่อให้อ้ายแห้วเป็นก้างขวางคอ”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“อย่าไปคิดอะไรเลยว้า มะอีกพันธุ่มันดีเวลาสุกมันก็แดงแฉ่งเองถ้าพันธุ่มันไม่ดีถึงสุกแล้วมันก็เขียว”

“อ้าว” ท่านเจ้าคุณร้องสั้น “เดี๋ยวจันก็ลุกขึ้นตะปากแกเท่านั้นเองอยู่ดี”หาเรื่องเจ็บตัวแล้วไหมล่ะ”

นิกรขมวดคิ้วย่นและหันมามองดูเสียหงวน

“กันพูดอะไรเป็นการล่วงเกินคุณพ่อหรือวะอ้ายหงวนกันพูดอย่างที่พ่อกันเคยสอนกันให้ดินตายซีอ้ายคุณพ่อว่า...มะอีกพันธุ่มันก็ต้องดีตามพันธุ เอ๊ะ—หรือยังงี้ก็ไม่รู้จำได้คลับคล้ายคลับคลา แต่กันสาบานได้ให้กันรำกเลือดแดงตายก้าวไปนี่ธรณีสูบซีอ้าย กันไม่มีเจตนาล่วงเกินท่านเลย”

อาเสียแหกปากหัวเราะลั่น

“กันเชื่อว่าคุณลุงท่านไม่ได้พูดอย่างนี้ แกคงจำผิดหรือแกล้งจำ”

พล ต. พลพูดเสริมขึ้น

“คุณลุงท่านเคยพูดแต่เพียงว่า ซาดดีไม่ต้องทาสีมันก็แดง”

นิกรนั่งคิดแล้วร้องขึ้นดังๆ

“เออ ใช่แล้ว คุณพ่อว่า ซาดดีไม่ต้องทาสีมันก็แดงแฉ่”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ทำคอร่นแล้วมองดูลูกเขยจอมทะเล้นของท่านอย่างเดียดดาล

“มีคำว่าแจ้ด้วยหรือวะอ้ายกร”

นายพลดิเรกพูดตัดบท

“อย่าฟังได้เถียงกันเลยครับคุณพ่อ ไปดูหลานๆของคุณพ่อดีกว่าผมชักเป็นห่วงอ้ายสี่คนเสียแล้ว ถ้ามันไม่รักดีเอาแต่เที่ยวเตร่ล่ามะเลเทเมาเราจะทำอย่างไร ต่อไปนี้เห็นจะต้องหางานให้มันทำเสียบ้าง”

ท่านเจ้าคุณเห็นพ้องด้วย

“ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น ให้ตำรวจช่วยแกทำงานในด้านวิทยาศาสตร์ หรือมายก็ให้มันใช้เวลาว่างค้นคว้าทดลองสร้างอาวุธจรวด หรือปืนแบบใหม่เพื่อเป็นประโยชน์แก่กองทัพของเรา สำหรับเจ้านัสกับเจ้านพก็ควรจะมีเปิดบริษัทอะไรขึ้นสักอย่างหนึ่งโดยมีเจ้านกร่วมงานด้วยทำหน้าที่เป็นสมุหบัญชีใหญ่ บริษัทรับเหมาก่อสร้างหรือจำหน่ายสินค้าอะไรก็ได้ ขึ้นปล่อยให้มันสบายเอาแต่เที่ยวเป็นพ่อพวงมาลัยอย่างนี้มีหวังเสียคนแน่”

กิมหงวนยิ้มให้เจ้าคุณปัจฉินึกฯ

“อ้ายตีเคยปรารภกับผมอยากจะทำร้านค้าเหมือนกันครับแต่ผมไม่เห็นด้วย”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ทำหน้าฉงน

“มันจะค้าอะไร”

“ตั้งช่างเปาะเปี๊ยะและปาตองโก้ครับ อ้ายตีว่ามันจะตั้งโรงงานให้เป็นล่ำเป็นสัน ส่งตั้งช่างเปาะเปี๊ยะไปขายประเทศใกล้เคียงเช่นประเทศลาวและมาเลเซีย ส่วนปาตองโก้จะขายในกรุงเทพฯ ตีตลาดปาตองโก้ในกรุงเทพฯ ให้อยู่ยงเพราะขายถูกกว่าคุณภาพดีกว่า”

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอื้อง

“นี่นะเราสำเร็จปริญญาโทวิชาการบัญชี และการพาณิชย์มาจากอเมริกา”

“ก็มันบอกผมยั้งนี้ครับ ขอทุนผม ๑๐ ล้านเพื่อสร้างโรงงานและสร้างห้างขายส่งตั้งช่างเปาะเปี๊ยะและปาตองโก้”

นิกรพูดขึ้นบ้าง

“อ้ายนพของผมกำลังวางแผนจะขายข้าวแกงสู้กับกรมประชาสงเคราะห์ครับ เปิดสถานข้างแกงทั่วพระนครและธนบุรีในราคาถูกที่สุดคือจานละ ๕๐ สตางค์แกมโอเลี้ยงหนึ่งแก้วหรือขนมหวานหนึ่งถ้วย”

“พอแล้ว” เจ้าคุณตวาดเว็ดท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครง

สี่สหายกับท่านเจ้าคุณต่างลุกขึ้นพากันเดินออกไปทางหลังตึกและลงบันไดตรงไปยังตึกเล็กอันเป็นที่อยู่ของเจ้าหน่อมรูปหล่อทั้งสี่คน แสงไฟที่ตึกใหม่ทั้งชั้นบนและชั้นล่างสว่างจ้า เสียงเพลงจากแผ่นเสียงดังกังวานลั่นบ้านด้วยเครื่องขยายเสียงที่ใช้ลำโพงพิเศษและระบบเสียงที่ดีเยี่ยม

แต่เมื่อคณะพรรคสี่สหายก้าวขึ้นบันไดหน้าตึกเล็กเสียงจากแผ่นเสียงก็สงบเงียบลงทันที มีเสียงวังดังดังโครมครามต่อจากนั้น ก็มีเสียงเสียดสีลูกชายของกิมหงวนร้องเอะอะเอ็ดตะโรลั่นบ้านราวกับถูกโจรปล้นหรือเกิดไฟไหม้

“เร็ว-เร็วไว้อะ เรายังไงดีว่ามา ข้าศึกยกมาตั้งด่านสู้หรือจะถอย”

เสียงลูกชายของนิกรตะโกนขึ้นบ้าง

“ตั้งรับแบบกองโจรไว้อะ ใช้วิธีรบอย่างที่เรียกว่าสงครามนอกแบบช่วยกันพรางตาและลวงพวกข้าศึกอย่าให้เห็นจุดยุทธศาสตร์ของเรา”

สี่สหายกับท่านเจ้าคุณบุกเข้ามาในห้องโถง เจ้าแห้วเดินลงบันไดมาพอดี หน้าที่เรียกว่าบอดอกพิรุณเต็มตัว

“อ้ายสี่คนมันเล่นอะไรกันวะ” พล ต. พลถามเจ้าแห้วเสียงกร้าว

เจ้าแห้วหยุดยืนข้างบันไดและผินยิ้ม

“รับประทานเปล่าครับ”

“โกหกโดนเตะนะ เสียงตึงตังโครมครามให้ลั่นบ้านยังบอกว่าเปล่า”

เจ้าแห้วปลอบใจตัวเองให้เข้มแข็งแล้วโกหกแบบหน้าตาย

“รับประทานคุณนี่กับคุณนพเล่นปล้ำกัน เตะกัน ทูบถองกันเท่านั้นแหละครับ รับประทานเล่นกันอย่างนี้ตลอดวัน”

นิกรต่อว่าเจ้าแห้ว

“ถึงเวลากาแฟตั้งนานแล้วแกเสียงมาขลุกอยู่กับลูกๆของเราทำให้ฉันอยากกาแฟจนตาเหลือ ไม่เอาไหนเลยไว้อะรู้จักหน้าที่ของแกบ้างซี สามทุ่มครึ่งพวกเราจะต้องดื่มกาแฟและกินขนมกับผลไม้ ไปเตรียมไว้ที่ตึกใหญ่ ประเดี๋ยวเราจะไปกิน”

เจ้าแห้วเดินก้มตัวออกไปทางหน้าตึก เจ้าคุณปัจฉิมกษัตริย์พรรคสี่สหายขึ้นบันไดไปชั้นบน เมื่อคุณพ่อทั้งหลายและคุณปู่คุณตาทั้ง ๕ คนเข้ามาในห้องนอนอันกว้างใหญ่ของเจ้าหน่อมรูปหล่อทุกคนก็แลเห็นพนสนอนอ่านหนังสือเล่มหนึ่งอยู่บนเตียงนอน ร.อ. ดำรงนั่งสูบบุหรี่อยู่บนเก้าอี้ริมหน้าต่างห้อง นพกับสมนึกปล้ำกันอยู่บนเตียงนอนซึ่งสองสหายถอดเสื้อล่อนจ้อน คงสวมแต่กางเกงเท่านั้นเพื่ออำพรางตาสี่สหายและเจ้าคุณปัจฉิมกษัตริย์นั่นเอง ส่วนเบญจมาศสาวสวยแอบอยู่ข้างชอกคู่อื่นใบใหญ่อันเป็นที่มืดและลับตา ม่านใหญ่ที่ผนังข้างตึกครูดมาปิดชอกคู่นั้นพอดีจึงเป็นที่ซ่อนอย่างเหมาะที่สุด

“เฮ้ย” เสียงหงวนเอ็ดตะโรลั่น “โตจนเป็นควายแล้วยังเล่นปล้ำกันหยอกล้อกันเหมือนลูกหมา”

นพกับเสียดสีหยุดปล้ำกันเพียงเท่านี้ พนส์กับดำรงต่างลุกขึ้นมาหาสี่สหายและเจ้าคุณปัจฉิมกษัตริย์

“คุณปู่มาคุยกับพวกเราหรือครับ” พนส์ถามยิ้มๆ

“เออ มาดูพวกเจ้าด้วย ไปไหนกันมาวะ” แล้วท่านก็มองดูนพกับสมนึกซึ่งนั่งเคียงคู่นอนอยู่บนเตียงนอน “รู้สึกหมูนี่พวกเจ้าซึกจะเที่ยวจัดขึ้น”

เสียดสีต่อมยิ้ม

“ไม่ได้ไปเที่ยวสำมะเลเทเมาหรือครับคุณปู่...เฮ้ย...คุณปู่วันนี้พวกเราไปเล่นว่าที่สนามหลวงครับ เลิกเล่นแล้วก็นั่งคุยกันที่ร้านอาหารข้างสนามรับประทานอาหารกันที่นั่น”

ร.อ. นพ กล่าวถามบิดาของเขาซึ่งกวาดสายตามองไปรอบๆห้องและทำจมูกพุดพิด

“หาอะไรครับพ่อ”

นิกรผินหัวเราะ

“พ่อได้กลิ่นผู้หญิงคนหนึ่งในห้องนี้”

ลูกชายของสี่สหายแก๊งหัวเราะขำพร้อมๆกัน เป็นการหัวเราะกลบเกลื่อนเท่านั้น ศาสตราจารย์ดำรงพูดพลางหัวเราะพลาง

“น้ำกรจมนิดก็เกินไปเสียแล้วละครับ”

“อ้าว” นิกอรูทาน “ฉันได้กลิ่นผู้หญิงจริงๆนะไว้อย่า สงสัยว่าพวกแกอาจจะเอาผู้หญิงมาซ่อนไว้ในห้องนี้ก็ได้ จริงหรือเปล่า”

พนัสพูดเสริมขึ้น

“กลิ่นผู้หญิงเป็นยังไงครับอา อ้ายรงใส่โอดิโคโลญนะครับ”

“อย่าๆอ้ายนัส อย่ามาทำไก่ กลิ่นน้ำหอมหรือโอดิโคโลญมันไม่เหมือนกลิ่นผู้หญิงไว้อย่า น้ำหอมมันหอมกรุ่นหรือหอมฉุนรุนแรงถ้าเป็นน้ำหอมอย่างดี กลิ่นผู้หญิงมันที่ตบๆออกไม่ถูก อาได้กลิ่นที่ไหนอาที่รู้”

ลูกชายของพลดีนหัวเราะ

“กลิ่นแจ่วหรือสาวใช้ที่เข้ามาทำห้องตกค้างอยู่กระมังครับอา”

นิกอร์ท่าเกี่ยวกับพนัส

“กลิ่นแจ่วหรือสาวใช้ทุกคนฉันจำได้ มันทะแม่งๆกลิ่นนี่มันที่ดแปลกกว่าคนในบ้านนี่”

เสียงหงวนยกฝ่ามือผลักหน้านิกอร์แล้วหัวเราะ

“อย่าทำเป็นคนจมูกมดหน่อยเลยวะ ห้องเท่านี้ลูกๆเรามันจะซ่อนผู้หญิงไว้ที่ไหน จมูกแกมันดีเกินไปเสียแล้ว”

นายพลดีเรกกล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“แต่อ้ายกรมักจะมีญาณวิเศษ หรือมีอะไรพิเศษอยู่ในตัวเสมอ” พูดจบเขาก็พาตัวไปยืนที่ตู้ใบใหญ่ ซึ่งเป็นตู้เก็บเสื้อผ้าตั้งอยู่เคียงกัน ๒ ตู้

ศาสตราจารย์ดีเรกเปิดบานตู้ตรวจดูทีละตู้ ในเวลาเดียวกันเจ้าคุณปัจจนึกก็ก้มลงมองใต้เตียงนอนทั้ง ๔ เตียง พลกล่าวกับท่านเจ้าคุณฯอย่างขบขัน

“คุณอาเชื่ออ้ายกรเหมือนกันหรือครับ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯยัดตัวขึ้น

“ใช่ บางที่อ้ายกรมันก็รู้อะไรดีกว่าพวกเรา”

นิกอร์ท่าจมูกยื่นสอดดมเข้าปอดตืดๆกัน แล้วเดินค้นหารอบห้องซึ่งเขาแน่ใจว่าจะต้องมีผู้หญิงคนหนึ่งซ่อนอยู่ในห้องนี้ นพแก๊งพูดสัพยอกบิดาของเขา

“ค้นดูตามลิ้นชักโต๊ะเขียนหนังสือ และในลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้งซีครับพ่อ บางทีพวกผมอาจจะพาผู้หญิงมาซ่อนไว้”

นิกอร์หันมายิ้มให้ลูกชายของเขา

“ไม่ต้องทำอายนพพ่อต้องค้นแน่ๆ” แล้วนิกอร์ก็เดินตรงไปที่โต๊ะเครื่องแป้งดึงลิ้นชักบนออก

นายพลดีเรกหัวเราะลั่น

“ผู้หญิงไม่ใช่ตุ๊กตานะไว้อ้ายกร”

“ก็ไม่แน่ ถ้าเป็นผู้หญิงนักเล่นกลอาจจะเข้าไปซดตัวซ่อนอยู่ในลิ้นชักนี้ได้สบาย กันได้กลิ่นผู้หญิงจริงๆ ว่าจะให้ดินตายซีเข้า เอ-ดูเหมือนกลิ่นมาจากตู้ยีนสองใบนั่น”

ลูกชายของสี่สหายหน้าถอดสีไปตามกัน สมนึกแลเห็นนิกอร์เดินไปทางตู้ยีนและม่านผืนใหญ่เขาก็แก๊งทำเป็นโมโหจุนเจียวส่งเสียงเอ็ดตะโรขึ้น

“นี่หมายความว่าอะไรกันครับ อยู่ๆก็มาค้นห้องนอนของพวกผมเล่นอย่างนี้เป็นการเล่นละเมิดในสิทธิของพวกเรา หมายถึงไม่มี ผิดกฎหมายนะครับจะบอกให้”

“ปู่โง่” นิกครวาง “ประเดี๋ยวจันก็จะเตะแกเข้าให้เท่านั้นเอง พวกฉันเป็นพ่อของพวกแกอย่าว่าแต่คันห้องเลยวะ ฟังห้องนี้เสียก็ยังไม่ ได้ ชะ ชะ อย่าแกล้งทำเป็นยั่วหน้าหน่อยเลยอ้ายตี่จันรู้เท่าทันแกหรือก จันเกิดก่อนแกไวย่”

“จริงครับ” สมนึกพูดเสียงอ่อยและหันมากระซิบกระซาบกับนพ “พ่อแกนี่ฉลาดยอดคนเลย”

“นั่นนะซี” นพเห็นพ้องด้วย

นิกทรหยุดยืนห่างจากม่านเพียงเล็กน้อย แต่เบญจมาศนั่งยองๆอยู่ข้างชอกตู้เอาม่านบังตัวไว้ นิกจึงไม่ทันสังเกตเห็นพอดินกรแลเห็นพานผลไม้วางอยู่บนโต๊ะข้างใต้ซัดบอร์ตนิกก็ลืมหูลืมตาโผลงและเดินปรีไปยังโต๊ะนั้น ปลิดกล้วยหอมออกมาปอกกินหนึ่งผลเคี้ยวตุ้ยๆ

“ว่ายังงี้ไวย่หนักสึบ” ท่านเจ้าคุณพูดยิ้มๆ “คันไปคันมาอย่าดกกล้วยหอมเสียแล้ว”

นิกทรหัวเราะและพูดเสียงคับปาก

“อาจจะเป็นกลิ่นผู้หญิงที่ติดตัวอ้ายพวกนี้มากก็ได้ครับ อย่างน้อยก็ต้องเป็นกลิ่นผู้หญิงตามร้านนวดอบอาบหรือตามบาร์แห่งใดแห่งหนึ่ง” แล้วเขาก็ยกมือชี้หน้าพนส์กับศาสตราจารย์ดำรงซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆกัน “แกสี่คนไปเที่ยวไหนมารับสารภาพเสียตามตรง”

ลูกชายของนายพลดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“ไม่ได้ไปไหนหรอกครับน้ำกร ไปซั๊กว่าวเล่นที่สนามหลวงแล้วก็กินข้าวกันเท่านั้น ข้ากลับนั่งรถเที่ยวตากลมชนิดหน่อย”

“โกหก” นิกทรवाद

“รู้ว่าผมโกหกแล้วน้ำจะถามผมทำไม”

“เฮอ-จริงไวย่”

เสียงหวนเดินเข้ามาหาลูกชายของเขาและนพซึ่งนั่งอยู่บนเตียงนอนเคียงคู่กันและนพกำลังจุดบุหรี่สูบ ทั้งสองยังคงถอดเสื้อล่อนจ้อน

“แกไถเงินแม่ไป ๓,๐๐๐ ไซ้ไหม”

“ไม่ใช่ไถครับ ผมขอแบบลูกขอเงินพ่อแม่ใช้ เตี่ยใช้ค่าให้มันถูกหน่อยซีครับ ลูกไถพ่อแม่มีอย่างที่ไหน”

อาเสี้ยจปาก

“พูดเวียตนามยังงี้เตี่ยพ่อเชกบาลแตก แกใช้เงินหมดไปเท่าไร เอาเงินที่เหลือมาให้เตี่ยดูซิ ถ้าแกไม่ได้ไปเที่ยวชองหรือเที่ยวบาร์ก็คงจะมีเงินเหลืออยู่อีกแยะ ไปซั๊กว่าวและกินข้าวที่สนามหลวงหมดไม่กี่สตางค์หรือก”

เสี้ยตีทำงโยยงหยกล้วงมือไปในกระเป๋าทางเกงหยิบของธนบัตรออกมาเปิดออกดึงธนบัตรใบละร้อยบาทรวม ๓ ปีออกออกมา

“นี่ครับคุณเตี่ยที่รัก ผมใช้เงินไปเพียง ๓๐๐ บาทเท่านั้น แม่ให้ไป ๓,๐๐๐ เหลือกลับมาตั้ง ๒,๗๐๐ กรุณาแหกตาคุณะครับ ปีกละสองพัน สองปีกละ ปีกละ ๗๐๐ บาท แล้วก็ธนบัตรย่อยในกระเป๋ามีอยู่อีกราว ๒๐๐ บาทเงินเก่าของผม “

กิมหวนขบกรามกรอด

“แล้วทำไมมึงต้องว่าแหกตาดู “

“โอ้-อย่าหาเรื่องเตะผมหน่อยเลยครับ ผมพูดแหกก็จริง แต่มีค่ากรุณานำหน้า ซึ่งเป็นคำสุภาพ “

พลกล่าวถามลูกชายของเขาบ้าง

“ แกมีเงินไปพันบาทไซ้ไหมละ “

“ ครับ แม่ให้ผม ยังอยู่ครบถ้วนครับ ผมไม่ได้ใช้อะไรเลย อ้ายตีมันเลี้ยงข้าวพวกเรา “ พุดจบพนส์ก็ล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบของธนบัตรออกมา

“ ไม่ต้องๆ เอะเก็บไว้ “

นายพลดิเรกยิ้มให้ลูกชายของเขา

“ แกละ ขอเงินแม่ไปพันบาท เหลือกลับมาเท่าไร ถ้าแกเป็นเจ้ามือพาเพื่อนๆของแกไปเที่ยวสำมะเลเทเมา ก็คงเกลี้ยงกระเป๋า “

ศาสตราจารย์ดำรงล้วงกระเป๋าทางเกงด้านหลังหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งแถมมาซูดบิดาของเขา

“ อยู่ครบถ้วนครบพ้อ ผมใช้เงินไปไม่กี่บาท คือเศษเงินที่ผมมีอยู่ จำได้ว่าให้อ้ายแห้ว ๒๐ บาทเท่านั้น “

นิกรคว้าแอมป์เปิดผลหนึ่งเดินเข้ามาหาลูกชายของเขา

“ แม่ให้เงินแกไปเท่าไร “

นพหัวเราะและส่ายหน้า

“ แม่ผมไม่แตกต่างกว่าพ่อเลย ผมขึ้นไปขอเงิน แม่บอกอย่างหน้าตายว่าเงินไม่มี ลืมเบิกมาจากธนาคาร มีอยู่เพียงหกสลึงแล้วแม่ก็ให้ผม “

“ แกละไม่เอา “

“ เอาสิครับคนอย่างผมสลึงเดียวก็เอา พ่อเคยสอนผมไม่ใช่หรือว่า...เก็บเบี้ยใต้ถุนร้าน ด้านได้อายอดสิบเบี้ยใกล้มือ ท้องแตกดีกว่าของเหลือ เกิดมาเป็นคนอย่าเสียทีคน “

นิกรอดหัวเราะไม่ได้

“ แหม-กูอยากเตะมึงชกป้าบ ถ้าไม่คิดว่าแกจะสู้ฉัน กูจะแม่แกเขาแกล้งให้เงินแกไปหกสลึง เพราะเขาไม่ยอมให้แกเที่ยวเตร่จนเกินควร แต่แกแอบไปกะหลั้กะหลอ ออกเขาจะคุณย่าไถคุณย่ามาพันบาทไซ้ใหม่ละ “

ร.อ. นพหนึ่งคิดแล้วตอบเสียงหนักแน่น

“ ไซ้ก็ได้ “

“ พูดแบบเวียดนามแบบไอ้ตีไม่มีผิด เอาเงินมาให้พ่อดูสิเหลืออยู่อีกเท่าไร “

นพส่ายหน้าพลาจหัวเราะ

“ เห็นผมเป็นเด็กนักเรียนชั้นประถมไปได้ ให้เงินใช้แล้วยังจะตรวจสอบอีกว่าไซ้อะไรไปบ้างและเหลือเงินเท่าใด ผมจะบอกให้แน่ครับ ผมได้เงินจากคุณย่า ๑,๐๐๐ บาท แม่ให้ ๑ บาท ๕๐ สตางค์ ซื้อปลาหมึกย่างกินหนึ่งตัวเป็นเงิน ๑ บาทจ่ายค่ารถเมล์ให้อ้ายแห้ว ๕๐ สตางค์ เติมน้ำมันรถ ๓๐ บาทซื้อบุหรี่ควั่นละเอียดหนึ่งกระป๋อง ๒๕ บาท พ่อคิดเอาสิครับว่าผมจ่ายเงินไปเท่าใดและเหลือเท่าใด “

นิกรทำหน้าขูยี้

“ ไม่คิดไว้ย เอางานที่เหลือออกมาให้ดูก็แล้วกัน ”

นพล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบซองธนบัตรออกมาเปิดออกดึงธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งออกมา

“ นี่ยังไ้ครับเสด็จพ่อ ”

“ อ้าว เดียวก็เหวขึ้นหัวกูเท่านั้น ” พุดจบนิกรก็หัวเราะหันมาทางคณะพรรคของเขา “ ไปเถอะไว้ย พวกเรากูๆมันจะได้พักผ่อนหลับนอนกัน เป็นอันว่าลูกของเราไปเล่นว่าวและกินข้าวกันที่สนามหลวงไม่ได้ไปเที่ยวในทางที่เสียหายอะไรเราคิดมากไปเอง ”

พลยิ้มให้นิกร

“ กันก็ว่าอย่างนั้นแหละ ถึงแม่ลูกเราจะเป็นลิงเป็นค่างใช้เงินอีล้วยอูยแฉก แต่ทุกคนก็รู้การควรเว้นควรประพฤติอย่างน้อยก็ต้องสังวรในเกียรติของนายทหารผู้ที่เป็นนายทหารสัญญาบัตรนะ เขาจะต้องวางตัวของเขาอยู่ในทางที่ขอบที่ควรเสมอ “ แล้วพลก็ยกมือตบศีรษะลูกชายของเขา “ อย่าเหลวไหลนะลูกนะ ถ้าพวกแกทำตัวเลวคุณย่ามันแหละจะเสียใจที่สุด ”

เสียดีพุดโพล่งขึ้น

“ ไปได้แล้วครับพวกผมจะนอน ”

พล ต. พลหันมาทำตาเขียวกับสมนึก

“แกไล่ใครวะ”

เสียดีย์ม៉มแห้งๆ

“ไม่ได้ไล่ใครครับ คือว่าเมื่อหมดเรื่องสอบสวนแล้วก็เชิญลุงและอาทกับคุณปู่กลับไปได้ พวกผมจะได้พักผ่อน”

พลยกมือชี้หน้าลูกชายเสียดีย์ม๊ว

“ระวังให้ดีอ้ายตี วันหนึ่งแกคงจะโดนลุงเตะพับฐาน”

“ก็อแหละเท่านั้น”

พลปราดเข้ามา

“ใครแหละอ้ายตี”

“ไอ้ยี้-ผมนะซีครับแหละ ถูกเตะพับฐานลุงจะแหละได้ยังไง”

พลยกมือเชกบาลสมนึกค่อนข้างแรง

“นี่นะพูดกำกวมดีนัก นึกว่าแกจะคิดสู้ฉัน”

เสียดีย์ม๊วเสริมขึ้น

“ขึ้นสู้ลุงก็ยิงทิ้งเสียเท่านั้น ลูกทรพีจะเลี้ยงไว้ยังไงไร”

สมนึกยิ้มให้เตี้ยของเขา

“คำว่าลูกทรพีนะมันเป็นยังไงครับเตี้ย ผมได้ยินเขาพูดกันบ่อยๆ แต่ไม่เข้าใจความหมายของคำนี้ เตี้ยช่วยอธิบายให้ผมฟังหน่อยซีครับ”

“มันมาจากเรื่องรามเกียรติ์ไว้ยี้ ถ้ามอการมันชี้ถ้าแกอยากรู้”

นิกรยิ้มให้เสียดีย์ม๊วและลูกชายของเขา

“เรื่องมันมืออยู่ว่า มีวัวตัวหนึ่งรูปร่างใหญ่โตมากชื่อทรพา วัวตัวนี้เป็นพญาวัวปกครองบริวารอยู่ที่เมืองเมืองหนึ่ง”

นพยิ้มแป้น

“เอ-สนุกดีครับพ่อ แล้วยังไงครับ”

“ทรพามีมือเยอะเยะเหมือนพวกคนใหญ่คนโตของเรานั้นแหละ”

“อนุเป็นคนหรือครับ”

นิกรทำคอกย่น

“วัวไว้ยี้ วัวมีเมียเป็นคนมืออย่างที่ไหน อ้า-ทรพามีเมียราวร้อยตัวเห็นจะได้ แต่ถ้านั่งเมียของมันตัวไหน ออกลูกมาเป็นตัวผู้มันรู้เข้ามันจะขวิดตายทันที”

เสียดีย์ม๊วให้

“โอ-น่าสงสาร พ่อฆ่าลูกของตัวเองใจร้ายเหลือเกินเศร้าจังครับอากร แล้วยังไงครับทำไมทรพาถึงเจาะจงขวิดแต่ลูกชายล่ะครับ”

“อ้าว ก็เพราะลูกสาวโตขึ้นส่งประกวดเทพีโคได้นี่หว่าปะเหมาะได้เป็นนางงามวัวจักรวาลก็สบายแฮไปเลย โหเขาทำนายดวงชะตาของทรพาไว้ว่า มันจะถูกลูกชายของมันเองขวิดตายทรพาก็เลยเกลียดลูกที่เป็นตัวผู้ ออกมาฆ่าตายหมด ขวิดทีเดียวไล่แตกแล้วตีมันกินเครื่องในกินอย่างเอร็ดอร่อย ต่อมาอนุของทรพาดัวหนึ่งห้องแต่ถึงกำหนดคลอด มันแอบไปออกลูกในถ้ำแห่งหนึ่ง ลูกที่ออกมาเป็นตัวผู้วะ”

นพยิ้มตาโพลง

“ตัวผู้หรือครับ”

“ใช่”

“พ่อรู้ได้ยังไง”

“ก็กูอ่านรามเกียรติ์ตอนนี้มาแล้ว ชัดคอเดี่ยวเตะโครมเข้าให้เท่านั้น”

นพยกมือไหว้ปะหลกๆ

“ต่อไปครับ ตอนนี้อ่ากำลังสนุกและตื่นเต้น แล้วทรพารู้ใหม่ครับว่าเมียมันออกลูกเป็นตัวผู้”

“ไม่รู้หรืออก แม่มันเลี้ยงไว้ในถ้ำไม่ยอมให้ออกมานอกถ้ำแล้วตั้งชื่อลูกของมันว่าทรพี ลูกทรพาโตวันโตคืนจนกระทั่งรุ่นหนุ่มมีกำลังแข็งแรงเหมือนพ่อของมัน อยู่มาวันหนึ่งมันถามแม่ของมันว่า แม่จ๋า ทำไมแม่ห้ามไม่ให้ลูกออกไปนอกถ้ำล่ะแม่ ลูกอยากเห็นโลกภายนอกบ้าง ท้องฟ้า สายลม แสงแดด ชี้อะไรๆแม่เป็นยังงี้ลูกไม่เคยเห็นได้ตั้งแต่แม่เล่าให้ฟังเท่านั้น นางแม่มันกับออกทรพีว่า พ่อของเจ้าคือทรพาเขาเกลียดลูกผู้ชาย เขารู้ว่าเมียเขาตัวไหนออกลูกมาเป็นผู้ชายเขาฆ่าตายหมด เจ้าทรพีได้ฟังเช่นนี้ก็ชกเกลียดชังหน้าพ่อของมันก็ถามแม่ว่า พ่อเขาเก่งมากนักหรือ นางแม่บอกว่าเขามีฤทธิ์มากตัวใหญ่กว่าเจ้ามากมาย เขายาวตั้งว่า”

เสียดี้เสริมขึ้นเบาๆ

“เขาหรือจากรับอากร ยาวตั้งว่านี่ผมสงสัยว่าข้างขนาดใหญ่”

นิกรจุปาก

“เขาไว้ย ทรพาเป็นพญาตัวใหญ่มาก อ่า-นางแม่เล่าให้ลูกฟังต่อไปว่าทรพาวิ่งผ่านหน้าถ้ำตลอดเวลา เข้าเพื่อข้อมอกกำลังให้แข็งแรงอยู่เสมอ ถ้าอยากรู้ว่าทรพาตัวใหญ่แค่ไหนให้แอบออกไปนอกถ้ำตอนสายๆ แล้วมองดูรอยตีนของทรพา อ่า-ไปไหนล่ะครับคุณพ่อ อ้ายพล อ้ายหงวน...”

พลหันมาพูดกับนิกรด้วยเสียงหัวเราะ

“พวกเราชื่อกี้จฟังแฉ่อย แล้วแถมตามไปเถอะ”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ เดินนำหน้าพา พล กิมหงวน และศาสตราจารย์ดิเรกออกไปจากห้องนอนของเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คน นิกรเดินกลับไปโต๊ะวางพานผลไม้หยิบแอปเปิ้ลมากัดกินอีกผลหนึ่งแล้วเข้ามาหา นพกับสมนึก ซึ่งพนัสและศาสตราจารย์ดำรงนั่งฟังอยู่บนเตียงใกล้ๆกัน

“เล่าต่อสิครับอากร” พนัสพูดเสียงหัวเราะ “สนุกดีนี่ครับ”

นิกรนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

“อ้ายทรพีฟังแม่เล่าเรื่องพ่อก็ออกไปนอกถ้ำในตอนสายวันหนึ่ง แล้วมันก็พบรอยตีนทรพาพ่อของมัน ขนาดเบอร์ ๔๒ ซึ่งใหญ่กว่ามันมาก ทรพีวัดรอยตีนของพ่ออีกจนกระทั่งวันคืนผ่านไปทรพีตัวใหญ่เท่าทรพาดินโตเท่ากัน ประกอบทั้งมีเทวดารักษาเขาอันแหลมคมของมัน วันหนึ่งตอนเช้า ทรพีออกไปยืนเตร่อยู่หน้าถ้ำสูดอากาศบริสุทธิ์ แล้วก็เดินมาที่ ทรพาวิ่งผ่านมาเห็นเข้าก็หยุดชะงักและร้องถาม เฮ้ย-มึงเป็นใครมาจากไหนวะ ทรพีรีบตอบว่า กูนะระอะลูกชายของมึงยังงี้ละ แต่กูเติบโตมาได้เพราะแม่กูไม่ใช่เพราะมึง แม่บอกว่ามึงมีลูกชายมึงฆ่าหมดใช้ใหม่ มาสิ มาฆ่ากู เเท่านี้เองทรพากับทรพีก็ต่อสู้กันอย่างดุเดือด

นพถามขึ้นทันที

“แบบมวยไทย หรือมวยสากลครับพ่อ “

“ขวิดกันไว้ย ไม่ได้ชกกัน “ นิกรตวาดแหว็ด “ สองพ่อลูกขวิดกันอยู่นาน ทรพามีอายุมากแล้ว เรี่ยวแรงก็ลดน้อยถอยลงจึงเสียท่าถูกรพิขวิดได้แตก ชักดินชกของเท่งทิ้ง อยู่ที่หน้าถ้ำนั่นเอง นี่แหละ เพราะทรพีมันฆ่าพ่อบังเกิดเกล้าของมัน ใครๆเขาจึงประนามคนที่ทำร้ายพ่อแม่หรือญาติผู้ใหญ่ ที่มีบุญคุณต่อตัวว่าเป็นทรพีซึ่งหมายถึงความตัวนั้น “ พุดจบนิกรก็ลุกขึ้นยืน “ ไปละไว้ย หิวกาแฟแล้ว “

“ เตี้ยชิตีครับอ่า “ เสียดี้ขอร้อง “ เล่าต่อไปอีกสิครับ แล้วทรพีก็ได้ครองเมืองแทนพ่อของมันใช่ใหม “

“ เออ เรื่องมันมีอีกก็ดยาวไว้ย วันหลังว่างๆ จะเล่าให้ฟังถึงตอนทรพีกำแหง บุกเข้าเมืองชิตชิน และทำพญาพาลีพี่ชายของสุครีพรบ เลยถูกพาลีฆ่าตาย “

นิกรพาตัวเดินออกจากห้องไปจากห้องนอนของเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คน พนัสรีบลุกขึ้นวิ่งเหยาะๆตามไปดู เมื่อแน่ใจว่านิกรลงจากตึกแล้ว พนัสก็ร้องตะโกนบอกแจ้วแม่บ้าน ซึ่งมีห้องพักอยู่ข้างล่างติดกับห้องโถงให้ปิดประตู หน้าต่างตึกได้ พนัส นพ สมนึก และศาสตราจารย์ดำรง ต่างโล่งใจไปตามกัน สี่สหายหนุ่ม

พากันเดินไปที่ตู้ทั้งสองใบด้วยความสงสัย และเห็นใบเบญจมาศที่หลบซ่อนตัวอยู่ตั้งนาน เมื่อเสียที่ร้องเรียก
หล่อน เบญจมาศก็ลุกขึ้นเดินออกมาจากที่ซ่อน

“โอ๊ย...หนูกลัวพวกคุณพ่อของคุณจังเลยคะ รู้สิว่าคุณพ่อของคุณนพท่านเฉลี่ยฉลาดมากนะคะ”
นพยิ้มให้หล่อน

“ครับ แต่คุณปลอดภัยแล้ว เตรียมตัวอาบน้ำให้สบายเถอะครับคุณจะได้นอน”

พนัสว่า “ผมสะดวกนอนของผมให้คุณครับ ผมจะนอนกับตำรวจ และคืนนี้เราจะเปิดไฟในห้องนอน
ให้สว่างตลอดคืนคุณจะได้สบายใจไม่ต้องหวาดระแวงอะไร”

หล่อนประนมมือไหว้อย่างนอบน้อม

“หนูคงนอนไม่หลับหรอกคะ อยากให้สว่างเสียเร็วๆ อยากจะพบน้าชายของหนูจะได้เลิกรบกวน
พวกคุณเสียที”

ศาสตราจารย์ตำรวจพูดเสริมขึ้น

“ไม่เป็นไรครับ การช่วยเหลือกันเล็กน้อยเท่านั้นเป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องช่วยคุณ เพราะคุณเป็น
ผู้หญิงสาวไม่มีที่פקพิง พ่อๆของพวกเราน่าจะพอใจดีครับ แต่ที่เราต้องซ่อนคุณก็เพราะเกรงว่าท่านจะเข้าใจผิด
นั่นเอง”

คืนนั้น สี่สหายหนุ่มได้สนทนากับสาวสวยเจ้าของนามเบญจมาศอยู่จนกระทั่ง ๒.๐๐ น. ของวันใหม่

พนัส นพ สมนึก และศาสตราจารย์ตำรวจนอนหลับเป็นตาย แต่เบญจมาศหาหลับไม่ พนัสกับตำรวจนอน
ร่วมเตียงเดียวกันซึ่งไม่อดัดจนกินไปนึ่ง ส่วนนพกับเสียตื่นนอนคนเดียว นพและเสียตีกรนแข่งกันเสียงลั่นห้อง
ลูกชายของนิกรรณเสียงต่ำจิ้งหะกั้วราชา ลูกชายของเสียหงวนกรนเสียงสูงในจิ้งหะวอลซ์ บางทีก็ควิวอลซ์
สลัดกันไป

ไม่มีใครเฉลียวใจหรือคาดหมายว่า เบญจมาศสาวน้อยผู้นี้คือนางโจร

หล่อนเป็นเมียคู่ชีวิตของอาชญากรรูปหล่อคนหนึ่ง สามีของหล่อนเป็นดาวร้ายที่มีชื่อเสียงโด่งดังในหมู่
พวกทุจริตมิชฉชีพ แต่ขณะนั้นตำรวจกำลังติดตามค้นหาตัวเขาทั่วทุกมุมเมือง หาญ เหนิม เป็นชื่อของฆาตกร
และอาชญากรรูปหล่อคนนี้ซึ่งหนังสือพิมพ์ได้ลงข่าวของหาญผู้มีสมญาว่า อินทรีดำอย่างครึกโครมมาแล้วเมื่อ
เร็วๆนี้ เขาพาสมนร่วมใจบุกเข้าปล้นเจียบบ้านชาวต่างประเทศคนหนึ่ง อินทรีดำยิงเจ้าของบ้านซึ่งเป็นชาว
อเมริกันนักธุรกิจวัยกลางคนตายคาที่ เพราะต่อสู้แย่งปืนพกในมือเขาส่วนภรรยาของชาวอเมริกันคนนั้นถูกตีด้วย
ด้ามปืนพกศีรษะอาบเลือด

สมุนของหา ๒ คนถูกกองปราบปรามจับได้ในวันรุ่งขึ้นพร้อมด้วยของกลางบางอย่างคือธนบัตรดอลลาร์
อเมริกาและนาฬิกาข้อมือและกล้องถ่ายรูป หาญถูกสมุนร่วมใจขัดทอว่าเขาเป็นหัวหน้าและเป็นผู้วางแผน
เป็นผู้สังหารชาวอเมริกันผู้นั้นและทำร้ายภรรยาของเจ้าทรัพย์ด้วยด้ามปืนพก

อินทรีดำเป็นนกรู้เขาพาเมียทิ้งบ้านที่เขาเช่าอยู่หลบหนีไปก่อนที่ตำรวจจะมาล้อมจับเขา และหาญไม่ใ
พอที่จะหลบหนีออกต่างจังหวัด เขากับเมียสาวของเขาผู้มีนามว่ามารีสาไม่ใช่เบญจมาศอันเป็นนามใหม่ที่เขาดัง
ให้หล่อน คงป่วนเบียดอยู่ในย่านชุมชนกลางพระนครหลงนั่นเอง อาศัยอยู่ตามบ้านญาติหรือเพื่อนสนิท
และแล้วในที่สุดเขากับหล่อนก็ไปเช่าบ้านเล็กๆอยู่ในซอยแห่งหนึ่งที่ตำบลบางขุนศรี ถนนจรัลสนิทวงศ์ธนบุรี
เลยสามแยกไปพอเข้าไปไม่กี่มากน้อย เป็นบ้านสวนที่สงบเงียบและไม่มีใครสนใจกับเขาและหล่อน

อย่างไรก็ตาม อินทรีดำจำต้องกบดลอยู่ในบ้านเช่าหลังนั้นไม่กล้าออกจากบ้านไปไหน แต่ถ้าเป็นเวลา
กลางคืนเขาก็พอจะออกไปเที่ยวแถวพารานกหรือวงเวียนใหญ่ซึ่งเขาจะต้องระมัดระวังตัวทุกฝีก้าว กลัวตำรวจ
ตะครุบตัวเขาตนเอง รูปถ่ายของเขาที่ตำรวจยึดได้จากสมุนของเขา ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์และในโทรทัศน์
แล้ว เขาต้องโกนหนวดเส้นเล็กๆออกทิ้งด้วยความเสียดายเพื่อให้โฉมหน้าของเขาเปลี่ยนไป หาญเป็นฆาตกร
และอาชญากรหนุ่มวัย ๒๕ ปี รูปหล่อสมำทแต่งตัวโก้ชอบใช้ชีวิตอย่างคนชั้นสูง สำเร็จการศึกษามัธยมปีที่ ๖
จึงเฉลียวฉลาดกว่าพวกอาชญากรทั้งหลาย เพราะพื้นฐานการศึกษานั่นเองที่ช่วยให้เขาหลบหลีกเจ้าพนักงาน

มาได้เกือบ ๒ ปีแล้วนับตั้งแต่เขาเริ่มเป็นโจรเปิดฉากขโมยรถยนต์ รถจักรยานยนต์ ปล้นชิงทรัพย์ ปล้นเสบียง
ขูกรรโชก

หลบซ่อนตัวอยู่ที่บ้านบางขุนศรีได้ไม่ถึง ๓ เดือนเงินทองที่มีอยู่ก็หมดไป เมื่อเงินไม่มีก็มีความเดือด
ร้อน เขาจึงขอร้องให้มาริสาส่งเงินมาให้เขาหาเงิน โดยวางแผนให้หล่อนหลอกหลวงพวกเจ้าของรถเก๋งหรูๆ ที่ไปจอดรถ
ดูวาทีสนามหลวง เขาสมมุติชื่อให้หล่อนว่าเบญจมาศ ส่วนชื่อเล่นๆว่าแป้นนั้นคงไม่เปลี่ยน มาริสาทักทั้งรักทั้งหลง
เขาจึงยอมช่วยเหลือเขาออกค่าเหยื่อ รายแรกนี่ก็คือลูกชายของคณะพรรคสี่สหายเจ้าของรถปอนเตียคเก๋งนั้นเอง
ตามแผนของหาญที่วางไว้ก็คือให้มาริสาส่งบทบาทว่าหนีพ่อเลี้ยงมาจากบ้านแหลม เพชรบุรีและกำลังจะไปหา
น้าชายคนหนึ่ง ซึ่งทำงานเป็นพนักงานของบริษัทการบิน หาญเชื่อว่าอย่างไรเจ้าของรถเก๋งจะต้องให้ความ
เชื่อเพื่อมาริสาเพราะความเมตตาสงสารเด็กสาวประกอบทั้งมาริสามีรูปโฉมสะคราญตาเป็นเสน่ห์ เมื่อเจ้าของรถ
พาไปสืบหาบ้านน้าชายที่ไม่มีตัวตนไม่พบก็คงจะถือโอกาสเล่าโลมพาไปโรงแรมหรือพาไปบ้าน เขาสั่งให้มาริสา
ลอบคราบเจ้าของรถและให้รับหลบหนีมาตอนใกล้รุ่งสว่าง เขาแน่ใจว่าอย่างน้อยก็ต้องได้เงินสดนับพันและ
ของติดตัวอีกมากตามธรรมดาของคนที่มีฐานะดีขนาดมีรถเก๋ง

มาริสานอนคิดอยู่จนกระทั่งเสียงนาฬิกาตีกังวานอีกครั้งเป็นเวลา ๓.๓๐ น. อีกไม่ถึง ๓ ชั่วโมงก็จะสว่าง
แล้ว ความอหิวของนายทหารหนุ่มทั้งสี่คนทำให้หล่อนอยากจะทำเล่ห์เหลี่ยมความคิดที่จะโจรกรรมเขา ทุกคนได้ให้
ความช่วยเหลือหล่อนด้วยความเต็มใจเพราะหลงกลหล่อนนั่นเอง ทั้งพนัส นพ นึก และดำรง ส่วนแต่เป็น
สุภาพบุรุษที่น้ารักถึงแม้ว่าพนัสและสมนึกจะแสดงท่าทีเจ้าชู้กับหล่อนบ้างก็เป็นของธรรมดาอยู่เอง เพราะทั้งสอง
เป็นชายโสดและหล่อนเป็นสาวสวยซึ่งสี่สหายหนุ่มไม่อาจจะรู้ได้ว่าหล่อนมีสามีแล้วและหล่อนคือเมียใจ

อย่างไรก็ตามมาริสารักและหลงอาชญากรหนุ่มผู้เป็นสามีของหล่อนเป็นชีวิตจิตใจ ทั้งเขาและหล่อนกำลัง
เดือดร้อนไม่มีเงินใช้ ฉะนั้น หล่อนจำเป็นจะต้องทำตามแผนของหล่อนคือขโมยข้าวของเงินทองอันมีค่าของ
ลูกชายสี่สหายแล้วรีบหลบหนีออกไปจากบ้าน “พัชรภรณ์” ทางประตูหลังบ้านก่อนรุ่งอรุณของวันใหม่

สาวสวยอดีตพาทเนอร์ของบาร์มีแห่งหนึ่ง แกว่ดคล่องตัวค่อยๆลุกขึ้นนั่งบนเตียงและมองดูสี่สหายหนุ่ม
ซึ่งกำลังนอนหลับสนิท มาริสายังอยู่ในเครื่องแต่งกายชุดเดิมเพราะไม่มีเสื้อผ้าจะผลัดเปลี่ยน ส่วนลูกชายของ
สี่สหายต่างอยู่ในชุดนอนลวดลายและสีต่างๆกัน มาริสาค่อยๆลุกขึ้นยืนด้วยใจเต้นระทึกหล่อนพาตัวเดินมาทาง
เตียงนอนของสี่สหายหนุ่มซึ่งตั้งอยู่เรียงกันเว้นระยะห่างจากกันเพียงเตียงละหนึ่งเมตร ระหว่างเตียงมีโต๊ะเล็ก ๆ
ประจำเตียง บนโต๊ะแต่ละโต๊ะมีแจกันดอกไม้สด กระป๋องบุหรี่และที่เขี่ยบุหรี่ บางโต๊ะก็มีนาฬิกาปลุกและของ
ตั้งโต๊ะที่สวยงาม

มาริสาแน่ใจว่า พนัส นพ สมนึก และดำรงคงกำลังหลับสนิทหล่อนย่องเข้ามา ระหว่างเตียงนอนของ
เสี้ยตีและดำรง มาริสาค่อยๆดึงลิ้นชักโต๊ะออกอย่างระมัดระวัง แล้วก็หยิบซองธนบัตรของสมนึกพร้อมด้วย
นาฬิกาข้อมือและสร้อยคอทองคำหนัก ๕ บาทมีพระเครื่องเลี่ยมทองชั้นเยี่ยมติดอยู่กับสายสร้อยสององค์
องค์หนึ่งคือสมเด็จวัดระฆัง อีกองค์หนึ่งคือท้ายยัน

หล่อนถอยออกไปกวาดสายตามองไปรอบๆห้องและแล้วมาริสาก็ได้กระเป๋าดำใบแบบกระเป๋าดำโดยสาร
เครื่องบินใบหนึ่งซึ่งวางอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือริมหน้าต่าง เมียใจยึดกระเป๋าดำใบนี้เป็นที่เก็บทรัพย์สิน ต่อจากนั้น
หล่อนก็ถือกระเป๋าดำเดินกลับมาหาลูกชายของสี่สหายและเริ่มยึดข้าวของอันมีค่าในลิ้นชักโต๊ะข้างเตียงนอน
มาริสาได้ปืนพก ๑๑ มม. ในลิ้นชักโต๊ะข้างเตียงพนัสหนึ่งกระบอกพร้อมด้วยแม็กกาซีนบรรจุกระสุนพร้อม

เมียใจใช้เวลาเก็บกวาดข้าวของเงินทองของเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนในราว ๑๐ นาทีเท่านั้น ถึงแม้
มาริสาไม่กล้าสอดมือเข้าไปค้นของตามได้หมอนหรือใต้ที่นอนหัวเตียง หล่อนก็ได้เงินทองและข้าวของอันมีค่า
พอแล้ว สร้อยคอทองคำ ๔ เส้นทองหนักรวมทั้งหมด ๑๔ บาท พระเครื่องคิดเป็นเงินรวม ๒๐,๐๐๐ บาท

ปากกาปลอกทอง ๔ ด้าม แหวนเพชรลูกของเสี้ยตี ๑๐ กระรัต คิดเป็นเงินไม่ต่ำกว่าแสนบาท แหวนนามสกุลของ
พนัส แหวนทองคำรูปอาร์มของศาสตราจารย์ดำรง นอกจากนี้ก็เป็นเงินสดของสี่สหายหนุ่มรวมทั้งหมดประมาณ
๖,๐๐๐ เพราะเป็นครั้งแรกที่หล่อนทำงานโจรกรรมมาริสาก็ไม่กล้าค้นหาลูกกุญแจเปิดตู้เสื้อผ้าหรือตู้อื่นๆ

ก่อนจะหลบหนีไป มาริสาก็ได้มองดูลูกชายของคณะพรรคสี่สหายด้วยความสงสารเขา หล่อนรู้ว่าเขาจะต้องโกรธแค้นสาปแช่งหล่อนไปอีกนานเพราะทุกคนให้ความช่วยเหลือหล่อนด้วยความเมตตาจิตใจต่อหล่อน ด้วยความเป็นสุภาพบุรุษของเขา แต่แล้วหล่อนก็กลายเป็นนางโจรวางแผนหลอกหลวงเขาด้วยการแสดงละครนอกเวที

“ลาก่อนนะคะคุณพนัส คุณนพ คุณสมนึก และคุณดำรง” มาริสานึกพูดในใจ “ ความจนและความจำเป็นทำให้แป้วต้องเป็นเช่นนี้ สวัสดิ์คะ แป้วจะไม่ลืมเลยว่าคุณทั้งสี่คนเป็นสุภาพบุรุษที่น่าเคารพนับถือที่สุด”

หล่อนพาตัวเดินกลับไปใต้เตียงนอนของพนัสและสวมรองเท้าสานใยแก้วแบบรองเท้าแตะของหล่อน ต่อจากนั้นมาริสาก็ค่อยๆเดินไปที่ประตูห้องอย่างสงบเงียบเสียงแล้วเปิดประตูห้องออกไปท่ามกลางความหนาวเย็นของอากาศ ในเวลาใกล้ ๔.๐๐ น. ของวันใหม่

มาริสาดูลงบันไดมาอย่างเงียบเชียบ มือขวาหิ้วกระเป๋าผ้าใบที่เต็มไปด้วยข้าวของอันมีค่าและเงินสดพอที่จะช่วยให้หล่อนและสามีของหล่อนมีกินมีใช้อย่างสุขสบายไปร่วมปีโดยไม่ต้องออกไล่หาเหยื่ออีก หรือถ้าหากว่าหาญพาหล่อนหลบหนีออกต่างจังหวัดหล่อนกับเขาก็มีทุนพอที่จะประกอบอาชีพแล้ว

ภายในห้องโถงชั้นล่างมีไฟฟ้าเปิดทิ้งไว้ดวงหนึ่งอยู่ในโถงรูปสามเหลี่ยมติดกับผนังตึก แจ้วแม่บ้านนอนหลับอยู่ในห้องเล็กๆซึ่งติดกับห้องโถงนี้และกำลังหลับสบาย มาริสายกตัวเองว่าหล่อนจะหนีออกทางประตูรั้วหลังบ้าน “พัชรภรณ์” แล้วเดินออกไปนอกซอยใหญ่ขึ้นแท็กซี่ที่ถนนสุขุมวิทไปบ้านบางขุนศรี

หล่อนรู้สึกแปลกใจเล็กน้อยที่ประตูด้านหลังตึกไม่ได้ใส่กลอนและไม่ได้ล็อกกุญแจ เมื่อมาริสามุ่งลู่บิดผลึกประตูออกบานประตูบานขวาก็เปิดออกไปอย่างง่ายดายแต่พอมาริสายกพ้นประตูห้องของหล่อนก็สะดุ้งเฮือกสุดตัวเมื่อหล่อนได้เผชิญหน้ากับใครคนหนึ่งซึ่งนั่งไขว่ห้างอยู่บนม้ายาวที่ระเบียงหลังตึกตรงข้ามกับประตูนั้น

“อู๊ย” เมียโจรสระดังสุดตัวและแผลอูทานอกเบาๆ

ใครคนนั้นหรือ พ.อ. นิกรหัวเราะหึๆ

“ตกใจมากเชียวหรือคุณโจรี” นิกรพูดเสียงหัวเราะและลุกขึ้นยืน

มาริสาวิ่งหนีเอาตัวรอด แต่นิกรคว้าแขนหล่อนไว้ทัน

“จะไปไหนอีหนู เธอติดกับฉันแล้วซินะ วิมานของเธอพังทลายเสียแล้ว ส่งกระเป๋ามาให้ฉันเถอะ”

สาวสวยตัวลั่นงันกใบหน้าซีดเผือดนึกไม่ถึงว่าหล่อนจะเข้าตาร้ายเช่นนี้มาริสาส่งกระเป๋าผ้าใบให้นิกรโดยดีทั้งๆที่เต็มไปด้วยความเสียหายข้าวของเงินทองอันมีค่าที่หล่อนกวาดมาได้ นิกรควงปืนพกวีวอลเวอร์ ๙ มม. ที่อยู่ในมือขวาของเขาแล้วยกขึ้นจี้หน้าอกหล่อน

“เธอเป็นใคร” นิกรขบกรามถาม “ถ้าไม่บอกความจริงฉันยิงชี้แตกให้ตื่นตายซีแฮ้ว คนอย่างฉันพันเอกนิกรพูดจริงทำจริง เร็ว-บอกมาเดี๋ยวนี้ว่าเธอเป็นใคร”

นางโจรสาวตัวลั่นเหมือนลูกนก สายตาที่มองดูนิกรนั้นเต็มไปด้วยความเกรงกลัว

“หนูชื่อมาริสาค่ะ”

“ฮือ ชื่อเพราะดีเหมือนกัน มีผิวหรือยัง”

“ผิวเธอเป็นโจรหรืออาชญากรไซ้ไหมล่ะ”

“ค่ะ”

“เขาเป็นใคร” นิกรตะคอกถาม

“หาญ เหนินลมค่ะ”

นิกรลืมหูลง

“หาญ ผายลม...”

“เหนินลมค่ะ ไม่ใช่ผายลม”

“เอาละ ฉันไม่สนใจตัวของเธอหรอกเพราะเขาไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ไป-ย้อนกลับเข้าไปในห้อง และ นำหน้าพาฉันขึ้นไปข้างบน ฉันจะได้ปลุกลูกหลานของฉันให้ตื่นขึ้นมาเพื่อให้เขาได้รู้ว่าเธอไม่ใช่ไก่หลงตามที่เขา เข้าใจ ความจริงเธอเป็นนางสิงห์และอ้ายสี่คนลูกหลานของฉันเป็นไก่อ่อนตกลุมพรางของเธอใช่ไหมล่ะ”

มาริสาเต็มไปด้วยความรักตัวกลัวติดตะราง

“กรุณาหนูเถอะคะท่านเจ้าขา หนูผิดไปแล้ว อย่ายอมตัวหนูให้ตำรวจเลยนะคะ ข้าพของที่หนูขโมยมา หนูก็คืนให้ท่านแล้ว กรุณาปล่อยหนูไปเถอะคะ”

นิกรทำหน้าที่แสร้งเพื่อให้หล่อนเกรงกลัวเขา

“เดินเข้าไปในห้องไม่ต้องพูดอะไรอีก”

สาวสวยจำต้องปฏิบัติตามคำสั่งของนิกร หล่อนหมุนตัวกลับเดินนำหน้าพานิกรเข้าไปในห้องโถง และ ขึ้นบันไดไปชั้นบน พอเข้ามาในห้องนอนของเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนนิกรก็เปิดสวิทช์ไฟชกกลางเพดานห้องทำให้ ห้องนอนอันกว้างขวางสว่างจ้าราวกับกลางวัน

“เฮ้ย ลูกขึ้นไว้ย” นิกรตะโกนลั่น “ถูกนักเลงดึกเค้าจนหมดตุตแล้วรู้หรือเปล่า ตื่นไว้ย”

พนักกับตำรวจตกใจตื่นพร้อมๆกัน ทั้งสองนอนเตียงเดียวกันและลุกขึ้นนั่งมองดูนิกรอย่างงงๆ ในเวลา ไล่ๆกัน เสียสติที่พรวดพราดลุกขึ้น นิกรโยนกระเป๋าผ้าไปให้พนัก

“เปิดกระเป๋าออกดูอ้ายนั่น นังโจรีคนนี้กวาดข้าพของเงินทองของพวกแกเอาใส่กระเป๋านี้และกำลังจะ หลบหนีออกจากบ้านเรา แต่อ่านังเฝ้าอยู่ทางหลังตึก พอเปิดประตูออกไปก็ประจันหน้ากับอา”

ร.อ. พนักรีบดึงซิปเปิดกระเป๋าผ้าใบออกล้วงเอาของในกระเป๋าออกมาวางบนเตียงจนหมด แล้วเขาก็ มองดูหน้าสาวสวยด้วยความแปลกใจ

“คุณแป้ว คุณเป็นโจรหรือนี่ คุณหลอกหลวงพวกเราให้หลงกลคุณใช่ไหม”

มาริสาผินยิ้ม

“คะ หนูยอมรับสารภาพว่าหนูวางแผนโจรกรรมคุณคะ ความจริงหนูเป็นเมียโจรคนหนึ่งแต่เขาหลบซ่อน ตำรวจอยู่ที่บ้านออกหากินไม่ได้หนูจึงต้องออกทำงานแทนเขาซึ่งบังเอิญหนูได้พวกคุณเป็นเหยื่อรายแรก”

ศาสตราจารย์ตำรวจปากลั่น เขามองดูหล่อนอย่างเศร้าใจ

“ผมนึกว่าคุณเป็นไก่หลงเสียอีกพวกเรารู้สึกดีที่พาคุณไปตะเวนค้นหาบ้านน้ำชายของคุณที่บางเขน ที่แท้ก็เป็นเรื่องที่คุณสมมุติขึ้น”

“คะ”

นิกรเดินเข้าไปหา ร.อ. นพลูกชายของเขา

“เฮ้ย-อ้ายนพ ไม่ตื่นพ่อเอาน้ำราดกบาลทั้งเหยื่อคนนะ”

นพรีบตะลี้ตะลานลุกขึ้นนั่งทันทีแล้วยิ้มให้พ่อของเขา

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือครับเรียกเสียตลกอกตกใจ หรือไฟไหม้บ้านเรา”

“ไม่ใช่ไฟไหม้ไว้ย พวกแกนะเสียรู้นังโจรีคนนี้เสียแล้ว ดีว่าฉันรู้เท่าทันมายังงั้นก็คงถูกกวาดเอาไปนับ แสนเพียงแต่แหวนเพชรของอ้ายตีที่วางอยู่บนเตียงอ้ายจริงนั่นก็ราคาแสนกว่าแล้ว”

นพหันไปมองดูสาวสวยทันที

“โหงเล่นตกลงกับเราอย่างงี้ละคุณแป้ว คุณเป็นโจรหรือ”

“ถูกแล้วคะ หนูเป็นเมียโจรและหนูเพิ่งเริ่มต้นเป็นโจรวันนี้เอง”

เสียตีมือชี้หน้าหล่อน

“หน้าตาสวยๆไม่น่าเลย พวกเราเข้าใจผิดคิดว่าคุณหนีพ่อเลี้ยงมาจากเมืองเพชรสุดสาหัสให้ความ ช่วยเหลือ ถึงกับพามาอนที่บ้านเราตั้งใจว่าสาๆจะพาคุณไปสืบหาบ้านน้ำชายของคุณที่บางเขนอีก หอนอยแน่... กลายเป็นโจรไปแล้ว อยู่นอกคุกสบายๆไม่ชอบอยากย้ายบ้านเข้าไปอยู่ในคุกอย่างคุณเป็นฟ้าพธเนร์

ก็ได้เงินใช้พอเลี้ยงตัว หรือจะไปเสี่ยงโชคที่ตลาดสี ที่สัดหีบก็จะมีดอลลาร์พกเต็มกระเป๋าหนีตายรูปร่างหน้าตาของคุณเหลือเกิน ถ้าหากว่าอาผมไม่ได้เป็นคนเฉลียวฉลาดรอบคอบคุณก็คงเปิดไปแล้ว”

ร.อ. ดำรงสบตากับนิกรเขาก็ก้มแอ้งแอ้ง

“น้ำนิกรรู้ได้อย่างไรครับว่าผู้หญิงคนนี้เป็นโจร”

นิกรเค้นหัวเราะ

“รู้ซิอะ ตอนสามทุ่มครึ่งพวกฉันขึ้นมาบนห้อง แกฉันได้กลิ่นผู้หญิงซึ่งฉันได้ค้นหาตัวแล้วก็ไม่พบ ที่ว่ากลิ่นผู้หญิงไม่ได้หมายความว่ากลิ่นขี้เต่าหรือกลิ่นตัวอะไรหรอก มันเป็นแต่เพียงกลิ่นน้ำหอมราคาถูๆชนิดหนึ่งซึ่งพวกแกไม่เคยใช้และอย่างไรก็ไม่ยอมใช้ ฉันก็เลยแน่ใจว่าพวกแกจะต้องพาผู้หญิงมาซ่อนไว้ในห้องนี้คนหนึ่ง”

“แล้วยังไงครับ” เสียดี้ซึก

“แล้วยังไง...ฉันก็ซึกถามคาดคั้นเอาความจริงกับอ้ายแห้วนะซี อ้ายแห้วบอกว่าตอนเลิกจากเล่นว่าพวกแกกลับไปที่รถตั้งใจจะไปหาข้าวกินกันแถวฝั่งธน พอไปถึงรถที่จอดอยู่หน้าพิพิธภัณฑที่พบนั่งใจรีคนี่ยืนอยู่ข้างหลังรถเราในบทบาทของโก๋หลง พวกแกก็เข้าไปซึกถามได้ความว่า แม่คนนี่ชื่อป๊าวหรือแป้วหรือเบญจมาศนี่แหละหนีพ่อเลี้ยงมาจากเพชรบุรีจะมาน้ำชายที่บางเขน พวกแกหลงกลก็เข้าใจว่าเป็นความจริงรับอาสาจะพาไปค้นหาบ้านน้ำชายของหล่อนแล้วไล่อ้ายแห้วกลับบ้าน อ้ายนพให้คำรถมาสองสลึง อ้ายรงให้มา ๒๑ บาทใช้ใหม่ละ”

นพพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ใช่ครับ”

นิกรเลื่อนตัวเข้ามายืนข้างสาวสวย และยกมือจับคางหล่อนให้เงยหน้าขึ้นเขากล่าวกับเจ้า หมุ่มหล่อทั้งสี่คนว่า

“เมื่อเจ้าแห้วเล่าให้ฉันฟังอย่างนี้ฉันก็อดเฉลียวใจไม่ได้ว่าพวกแกซึ่งเป็นโก๋อ่อนคงจะเสียที่แม่คนนี่แน่นอน ฉันปลอบโยนซึกถามเจ้าแห้วต่อไปอีก ในที่สุดเจ้าแห้วก็ยอมรับว่าพวกแกพาแม่แป้วมานอนค้างที่นี้และซ่อนไว้ตอนที่พวกเราขึ้นมาบนห้อง คราวนี้ฉันแน่ใจว่าคุณแป้วต้องมีแผนเล่นงานพวกแกแน่ๆฉันก็เลยยอมอดนอนวางแผนจับแม่แป้ว ฉันสั่งแขกยามหน้าบ้านไว้ให้คอยระวังและคอยจับให้ได้ถ้าแป้วจะหลบหนีออกทางหน้าบ้าน แต่ฉันเชื่อว่าคงหลบหนีออกทางประตูรั้วหลังบ้านมากกว่าเพราะตอนเข้ามาในบ้านเราแป้วเข้ามาทางหลังบ้านกับอ้ายตี้”

“แหม-ต้องเรียกอ้ายด้วย” เสียดี้บ่นพึมพำ

นิกรหัวเราะหึๆ

“อ้อ ฉันเป็นอาแกจะให้ฉันเรียกแกว่าคุณยังงั้นระอะ พ่อแกฉันยังเรียกอ้ายแล้วทำไมฉันเรียกแกว่าอ้ายไม่ได้ ฉันไม่ใส่อะไรข้างหลังคำว่าอ้ายอีกคำหนึ่งก็ตีถมไปแล้ว”

สมนึกนัยน์ตาเหลือก

“อย่าใส่เลยครับ เรียกผมว่าอ้ายตี้หรืออ้ายนิกตี้แล้ว”

นิกรว่า “ฉันมานั่งถ่างตาคอยจับนั่งแป้วอยู่ตั้งแต่ตีสอง ฉันคาดว่าแป้วคงจะหลบหนีออกจากบ้านเราในราวตีสี่หรือตีห้า มันก็เป็นจริงตามที่ฉันคิด จะเอายังไงกันละ ไทรศัพท์เรียกให้ตำรวจมารับตัวไปหรืออย่างไร”

มาริสาร์ร้องไห้โฮ หล่อนประนมมือไหว้นิกรแล้วพูดกลางร้องไห้พลาง

“กรุณาปล่อยลูกนกลูกกาเอาบุญเถอะนะคะ”

ร.อ. พนมยิบของธนบัตรของเขาที่วางอยู่บนเตียงขึ้นมาตึงธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาหนึ่งฉบับแล้วลุกขึ้นเดินเข้าไปหาสาวสวย

“นี่ครับผมจ่ายค่ารถให้คุณ เราไม่เอาเรื่องเอาราวกับพวกคุณหรือครับกลับไปบ้านเถอะคุณแป้วแล้วก็เล่าให้สามีของคุณฟังว่าคุณทำงานพลาดพลั้งถูกเราจับได้”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ไปสิ ฉันจะพาเธอไปส่งที่ประตูรั้วนอกถนน หน้าตาก็สวยดีหรือไม่น่าจะหากินอย่างนี้เลย”

มาริสาก็เต็มไปด้วยความอดสูละอายใจยิ่ง หล่อนมองดูสี่สหายหนุ่มแล้วกระพุ่มมือไหว้เขา

“หนูกราบลาละค่ะ หนูขอบพระคุณอย่างยิ่งที่พวกคุณกรุณาหนู สวัสดิ์นะคะ”

เสียดี้ทำหน้าที่แกะ

“ยะ สวัสดิ์”

พ.อ. นิกรพาหล่อนออกไปจากห้องนอนของนายทหารหนุ่มทั้งสี่คน เสียดี้กับนพรีเดินมาที่เตียงที่มี
ข้าวของเงินทองวางอยู่เกลื่อนกลาด ลูกชายของสี่สหายต่างตรวจดูข้าวของของตนซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างยังอยู่
ครบถ้วน ทุกคนต่างสวดขี้ยกย่องนิกรที่เขาเฉลียวฉลาดรอบคอบทำให้มาริสาโจรกรรมไม่สำเร็จ